

Ο ΜΙΚΡΟΣ

11

ZOPPO

ΟΙ ΔΥΟ
ZOPPO

ΟΙ ΔΥΟ ΖΟΡΡΟ

Τὴν ὥρα τῆς Ξιφασκίας

Ο ΝΕΑΡΟΣ κομψευόμενος καιμπαλλέρο, Δόν Σάντρο Βέγκα, πού ἔχει ἔρθει στὸ Διοικητήριο τῆς Χωροφυλακῆς, γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν ὑπολοχαγὸ Ντιάζ, περνάει στὴ μεγάλη σάλα ἀσκήσεων.

Ὁ Χωροφύλακας πού τὸν ἔχε, φέρει ὡς ἐκεῖ, ὑποκλίνεται καὶ φεύγει.

Ὁ Σάντρο, μὲ τὸ ἀχώριστο ἀρωματισμένο μαινηλάκι του στὸ στόμα, προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος ὅπου ὁ Ντιάζ ξιφομαχεῖ μὲ τὸν δάσκαλό του τῆς Ξιφασκίας.

Δὲν τὸν ἐνοχλεῖ ὥσπου νὰ τελεώσῃ τὴν ἀσκησί του. Οἱ κινήσεις του εἶναι γεμάτες νωχέλεια. Τὸ βλέμμα του ὅμως ἀστράφτει ἀπὸ θαυμασμό. Εἶναι φανερό πὼς τοῦ ἔχε, κάνε ἐντύπωσι ὁ τρόπος πού μνομαχεῖ ὁ Ντιάζ.

Στὸ τέλος, μ' ἓνα ἐπιδέξιο χτύπημα, ὁ Ντιάζ καταφέρει καὶ ξεγελάει τὸν δάσκαλό του καὶ ἀγγίζει τὸ στήθος του μὲ τὴν αἰχμὴ τοῦ σπαθιοῦ του.

Ἐκεῖνος ὑποκλίνεται καὶ φωνάζει γελώντας:

— Τὸ παράκανα, ὑπολοχαγέ! Ἐφ' ὅσον ἔκανα τὸν μαθητὴ καλύτερον ἀπὸ τὸν

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

Ἰάσκαλό του, δὲν μένει παρὰ ν' ἀντ' στρέψουμε τοὺς ὄρους!

Ἰποκλίνεται: πάλι καὶ φεύγει, ἐνῶ ὁ Δὸν Σάντρο Βέγκα χεροκροτεῖ μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμό, ποὺ δὲν προσπαθεῖ νὰ τὸν κρύψει.

Ὁ Ντιάζ ὑποκλίνεται ἐλαφρὰ πρὸς τὸ μέρος του.

— Σὲ τί ὀφείλω τὴν τιμὴ, Δὸν Σάντρο; ρωτᾷ.

Σὰν νὰ μὴν ἄκουσε τὴν ἐρώτησιν καθόλου, ὁ νεαρὸς κοιμᾷ ἄλλο, λέει:

— Τὶ τέλει οὐ σὺλ! Τὶ ἄνεργες κινήσεις! Τὶ κεραυνοβόλες προβολές! Ἔχω τὴ γνώμη πὼς σ' ὀλόκληρη τὴν ἄλτα Καλιφόρνια δὲν θὰ ὑπάρῃ ἄλλος ξιφομάχος τῆς ἀξίας σας!

Ὁ Ντιάζ χαιμογελάει κολακευμένος.

— Δὲν ξιφομαχεῖτε ποτέ, ἀλλὰ ξέρετε νὰ κρίνετε!, λέει. Νόμισα πὼς δὲν σὰς ἐνδύφερα καθόλου ἢ ξιφασκία...

— Τὴν ἀπεχθάνομαι ὅταν πρὶκεῖται νὰ τελεώσῃ μὲ τὸν θάνατο τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τοὺς δύο μονομάχους, ἀποκρίνεται ἤρεμα ὁ Σάντρο. Ὅταν γίνεται γιὰ σπὸς, τὴ βρίσκω πάρα πολὺ ἐνδιαφέουσα. Καὶ νομίζω πὼς δὲν ἔχω δὴ καλύτερον ξιφομάχο ἀπὸ σὰς. Ἀπερῶ πὼς ἔμεινε καὶ σὰς πέταξε τὸ σπαθὶ ἀπ' τὸ χεῖρ ὁ σενορ Ζορρό ἐκείνη τὴν ἡμέρα στὸν χορὸ!... Τόσο σπουδαῖος εἶναι πιά;

Ὁ Ντιάζ συνοφουώνει. Ὅλο του τὸ χαμόγελο σβύνει μονομάχως καὶ κοκκινίζει.

— Ἦταν ἓνα ἀτύχημα καὶ τίποτα περισσότερο. Ἄν ξαναπέση στὰ χέρια μου, θὰ τὰ ποῦμέ τότε!, μουγκρίζει. Λοιπὸν, Δὸν Σάντρο; Δὲν μοῦ εἶποτε τὸν λόγο τῆς ἐπισκέψεώς σας...

Ὁ κοιμώμενος κοιμᾷ ἄλλο ἀναστενάξει: βαθεῖα καὶ μυρίζει τὸ ἀρωματισμένο του μαντηλάκι.

— Ἄν σὰς μίλησα γὰ τὸν σενορ Ζορρό, λέει, εἶναι γιὰ τὸν ἔχω μέσα στὴ σκέψι μου. Αὐτὸς εἶναι ἡ αἰτία ποὺ μ' ἔφερε ἐδῶ...

— Δὲν καταλαβαίνω...

Ὁ Δὸν Σάντρο φαίνεται πὰν στενοχωρημένος. Λὲς καὶ διστάζει νὰ πῆ ἐκεῖνο ποὺ θέλει. Στὸ τέλος ὅμως τὸ λέει:

— Ἐχτὲς τὸ βράδι, προσπάθησε νὰ ἀπαγάγῃ τὴν σενορίτα Κάρμεν Περέιρα!

— Ὁ Ζορρό;

— Μάλιστα, ὑπολοχαγέ!

Ὁ Ντιάζ φαίνεται ἐκπληκτὸς μὲ τὸ νέο. Γουρλώνει τὰ μάτια. Στὸ τέλος ρωτᾷ:

— Μεταχειρίστηκε μήπως βία; Ἐπαθε τίποτα ἢ σενορίτα Κάρμεν;

— Ὁχι, εὐτυχῶς! Κάποιο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς εἶχε τὴν ἔμπνευσιν νὰ φωνάξῃ: «Ἔρχονται οἱ χωροφύλακες!» —κι' ὁ κύριος αὐτὸς τὸ βάλε στὰ πόδια κι' ἐξαφανίστηκε!

— Καὶ δὲν ἔρχονταν οἱ χωροφύλακες;

— Ὁχι, βέβαια! Σπάνια βρίσκονται ἐκεῖ ποὺ πρέπει!

— Σενορ!, κάνει ἀναφο-

κοκκινίζοντας ὁ Ντιάζ. Νομίζετε πῶς μπορῶ νὰ ξέρω τὶ ἔχε. κάθε φορά μέσα στὸ κεφάλι του αὐτὸς ὁ κακοποιός; Τώρα πού μαθαίνω πῶς ἐνδιαφέρεται. γιὰ τὴ σενορίτα Κάρμεν, νὰ εἶστε βέβαιος πῶς θὰ φροντίσω νὰ μὴ τὴν ξαναενοχλήσω γιατί... Γιατὶ ἐνδιαφέρομαι κι' ἐγὼ γι' αὐτή!

Ὁ νεαρὸς κομψευόμενος καμπαλλέρο κυττάζει τὸν συνομιλητὴ του ἐκπληκτός.

— Ἀλήθεια; λέει συνοφρυωμένος. Ὡστε... εἴμαστε ἀντίζηλο!

Ὁ ὑπολοχαγὸς χαμογελάει εἰρωνικά.

— Ἐσὰς δὲν σὰς ὑπολογίζω γιὰ ἀντίζηλο, Δὸν Σάντρο!, λέει μὲ σαρκασμό. Ἀλλὰ τὸν σενορ Ζορρό τὸν ὑπολογίζω πολὺ καὶ τὸν φοβάμαι, γιατί μπερεῖ νὰ μεταχειριστῆ ὅποιαδήποτε μέσον γιὰ νὰ πετύχη τὸν σκοπό του!... Λοπὸν θὰ φροντίσω νὰ μὴν ξαναενοχλήσω τὴ σενορίτα...

Τὸ καινούργιο βαρέλι

Ο ΓΑΛΕΡΑΣ, ὁ πιστὸς καὶ ἡράκλειος ὑπηρέτης τοῦ νεαροῦ Δὸν Σάντρο Βέγκα, περιμένει τὸν κύρ ὁ του ὑπομονετικά ἔξω ἀπὸ τὸ Δοκητήριο. Μόλις τὸν βλέπει νὰ βγαίνει, τὰ μάτια του φωτίζονται ἀπὸ χαρά. Τρέχει κοντὰ του.

— Δὸν Σάντρο Σάντρο!, λέει.

— Τὶ τρέχει, ἀμίγο;

— Τώρα πρὸ ὀλίγου, κάνει ὁ ἀγαθὸς γιγαντας, πού ἐγὼ καθόμουν ἐδῶ... Δηλαδή ἔδεν καθόμουν, σενορ... Ὁρθίος ἡμῶν, ἀλλά... Θέλω νὰ πῶ δηλαδή ὅτι, Δὸν Σάντρο, καθῶς... Ἐγὼ περίμενα ἐσὰς —δὲν σὰς περίμενα, σενορ;

— Καὶ βεβαίως, Γαλέρα!, ἀποκρίνεται χαμογελώντας ὁ νεαρὸς καμπαλλέρο. Τὶ ἔγινε λοιπὸν, καθῶς μὲ περίμενες;

— Νά: Καθῶς σὰς περίμενα, σενορ, περνάει, πού λέτε... Δηλαδή πέρασε ἀπὸ δῶ... Δὸν Σάντρο ὁ Χοσὲ ὁ πεταλωτὴς ξέρει πολὺ καλὰ ἀπὸ... Μοῦ εἶπε πῶς ὁ Μανουέλ—ὁ ταιβερνιάρης, Δὸν Σάντρο— ἄνοιξε, λέει, ἓνα καινούργιο καί... Θέλω νὰ πῶ γιὰ βαρέλι, σενορ καὶ θέλω νὰ πῶ πῶς ὁ Χοσὲ ὁ πεταλωτὴς... εἶναι... εἶναι...

— Εἰδικὸς στὰ κρασιά καὶ σοῦ εἶπε πῶς αὐτὸ τὸ καινούργιο βαρέλι εἶναι πραγματικὸ διαμάντι, ἔτσι;

— Ὡ, σενορ Σάντρο!, κάνει ἀπολιθωμένος ἀπὸ θαυμασμό ὁ Γαλέρας. Νόμιζα δηλαδή πῶς... Δὲν εἶχα προσέξει ὅτι... Μά, σενορ, εἴσεῖς δὲν εἴσαστε... Θέλω νὰ πῶ πῶς εἴσεῖς καὶ ὁ σενορ Ντιάζ, δὲν... Μέσα ἀπὸ τὸ δοκητήριο, πῶς γίνεται. νά...

— Δὲν πᾶμε καλύτερα στὴν ταιβερνα τοῦ Μανουέλ, τὸν διακόπτει ὁ νέος σοβαρά, νὰ δοῦμε ἂν αὐτὸς ὁ Χοσὲ ἔχει δίκιο γιὰ τὸ καινούργιο

δαρέλι. Θέλω νά τὸ δοκιμά-
σης καὶ νὰ μού πῆς...

—Πολὺ καλά, σενόρ!...
"Ὅπως ἀγαπάτε, σενόρ!...
Δηλαδή ἐγώ... αὐτὸ ποὺ ἤθε-
λα, Δὸν Σάντρο...

Ἄλλὰ ὁ Γαλέρας δὲν προ-
λαβαίνει νὰ πῆ περισσότερα,
γιατὶ ὁ κύριός του ἔχει ξεκι-
νήσει κιόλας γιὰ τὴν ταβέρνα
καὶ ἀναγκάζεται νὰ τρέξῃ ἀ-
πὸ πίσω του, σὰν τὸν σκύλο.

Ὁ λόγος ποὺ ὁ νεαρὸς
Δὸν Σάντρο Βέγκα δὲν πα-
ραλείπει νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν
ταβέρνα τοῦ Μανουέλ, ὅποτε
ἔρχεται στὸ πουέμπλο, εἶναι
ὅτι ἐκεῖ μέσα μαθαίνει πάντα
ἐνδιαφέροντα νέα. Ὁ ἴδιος ὁ
Μανουέλ, ὁ ταβερνιάρης, πα-
λιὸς φίλος τοῦ μακαρίτη τοῦ
πατέρα του, Δὸν Ντιέγκο

Βέγκα, εἶναι πάντοτε θαυμά-
σια πληροφορημένος γιὰ ὅτι-
δήποτε συμβαίνει στὴν Ρείνα
ντὲ Λὸς Ἄντζελες.

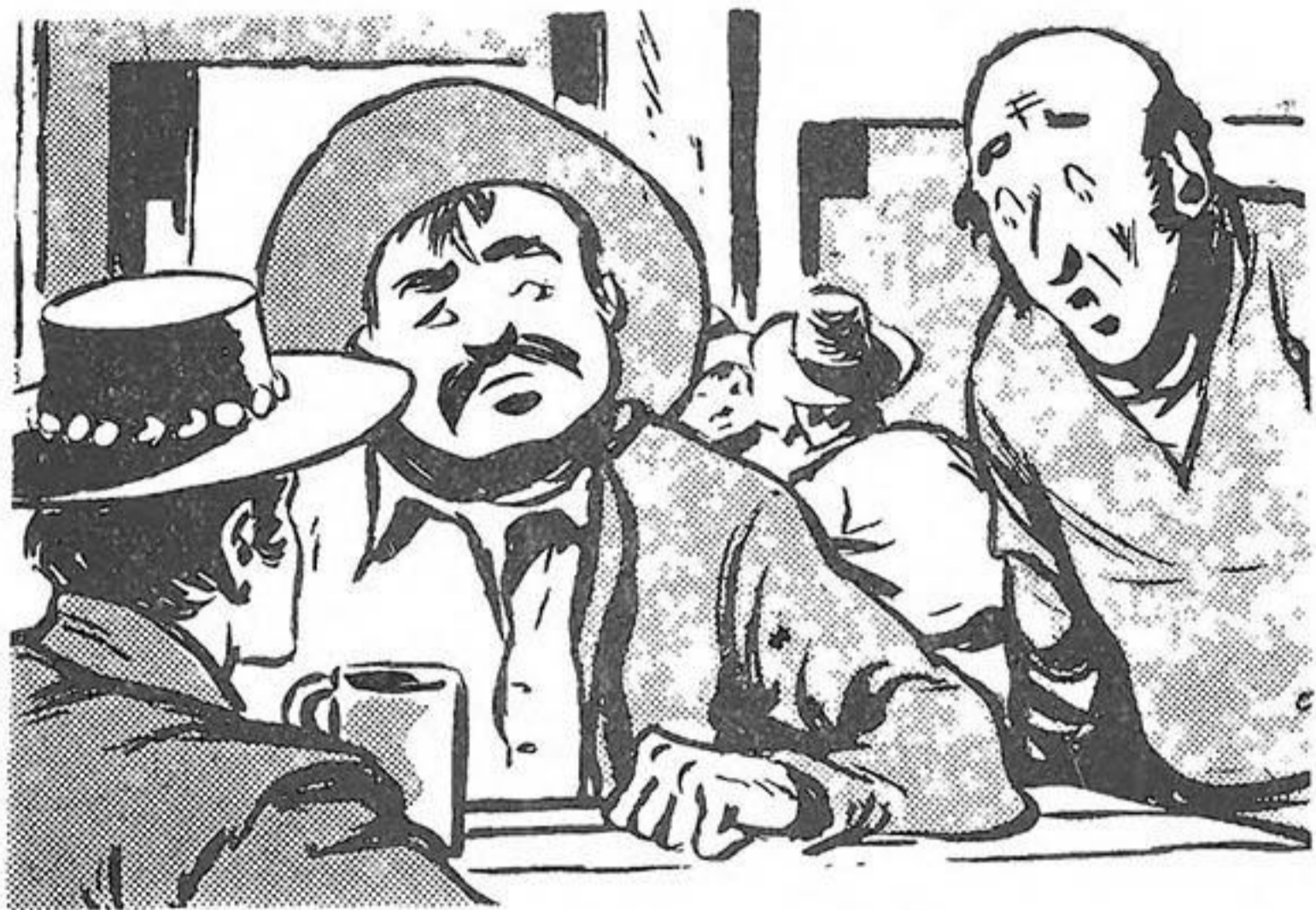
Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ ταβέρ-
να εἶναι γεμάτη ἀπὸ πελά-
τες. Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνα ἄ-
δειο τραπέζι.

Ὁ Γαλέρας γουρλώνει μ'
ἀπελπισία τὰ μάτια. Φοβᾶ-
ται πὼς ὁ κύριός του θὰ πῆ
νὰ φύγουν, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει
θέσις. Ξαφνικά ὅμως τὸ πρό-
σωπό του φωτίζεται. Στὸ βά-
θος τῆς μισοσκότεινης σά-
λας, μιὰ παρέα σηκώνεται νὰ
φύγῃ. Ἐνα τραπέζι ἀδειάζει.

Ὁ γίγαντας ὀρμάει μὲ τὴν
ψυχὴ στὸ στόμα νὰ τὸ κατα-
λάβῃ, σὰν ἡρωϊκὸς στρατιώ-
της ποὺ κάνει ἐπίθεσι γιὰ νὰ
καταλάβῃ ἓνα φρούριο.

— ‘Ολόκληρο τὸ βαρέλι, ἀμίγο;

‘Ο Σάντρο πηγαίνει χαμομελώνοντας καὶ κάθεται κοντά του.

‘Ο ταβερνιάρης, ὁ χοντροΜανουέλ, τρέχει νὰ προϋπαντήση τὸν ἐκλεκτότερο ἀπὸ τοὺς τακτικούς του πελάτες. Ἰκί’ ὅπως πάντα, εἶναι ὄλο ὑποκλίσεις καὶ χαμόγελα.

— Καλῶς ὀρίσατε, Δὸν Σάντρο!, φωνάζει. Μεγάλη μου τιμὴ νὰ σὰς βλέπω στὸ μαγαζί μου! Πῶς μπορῶ νὰ σὰς περιποιηθῶ καλύτερα;

‘Ο Γαλέρας εἶναι πολὺ βιαστικός κι’ ἀποκρίνεται γλείφοντας τὰ χεῖλια του:

— Φέρε μάνι - μάνι τὸ καινούργιο βαρέλι ποὺ ὁ Χοσὲ ὁ πεταλωτὴς εἶπε... πῶς... Δηλαδή, φέρτο γρήγορα, Μα-

νουέλ! Θέλω νὰ τὸ δοκιμάσω!...

‘Ο Σάντρο σκάει στὰ γέλια.

‘Ο Μανουέλ, ὅμως, γουρλώνει τὰ μάτια κατατρομαγμένος.

— ‘Ολόκληρο τὸ βαρέλι, ἀμίγο; φωνάζει ξεροκαταπίνοντας.

— Ὅσο μπορεῖς, ἀλλὰ γρήγορα!

Τὸ Κόκκινο Γεράκι

Ο ΓΑΛΕΡΑΣ φέρνει ἐνθουσιασμένος τὴν πελώρια κανάτα στὰ χεῖλια του. Τραβάει μιά... γουλιὰ, κάπου ἔ-

να κιλό! Πλαταγίζει εύτυχισμένος τή γλώσσα του.

— Διαμάντι!, δηλώνει μ' ένθουσιασμό. Δίκιο είχε ό πεταλωτής! Θέλω να πώ δηλαδή, σενόρ... με τήν πρώτη γουλιά... Μ' άλλους λόγους, σαν να βλέπω ζωντανή μπροστά μου... τή σενορίτα Καραμελίτσα! (*)

Και σαν να φοβάται μήπως χαθή ή όπτασία τής αγαπημένης του, φέρνει πάλι τήν κανάτα στα χείλια του.

Ο Μανουέλ, όπως πάντα, τόν κυττάζει με γουρλωμένα μάτια. Σχεδόν με τρόμο.

— Μανουέλ άμίγχο, λέει στόν ταβερνιάρη ό Σάντρο, έσύ συνήθως τά μαθαίνεις όλα... Μπορείς να μου πής αν αληθεύουν οι φήμες που κυκλοφόρησαν για...

— Για τόν σενόρ Ζορρό; τόν διακόπτει ζωηρά ό ταβερνιάρης. Σί, σενόρ! Δηλαδή αληθεύουν!... Πήγε στο σπίτι τής σενορίτας Περέϊρα χτές τή νύχτα και...

Ο νεαρός καμπαλλέρο χασιμουρέται ξαφνικά, φέρνει τόν άρωματισμένο, δαντελένιο μαντηλάκι του στο στόμα κι' ύστερα λέει:

— Δεν σε ρωτώ γι' αυτό, άμίγχο. Δεν μ' ενδιαφέρουν οι έρωτοδουλειές του σενόρ Ζορρό!.. Άκουσα όμως κάτι για έναν ληστή, που βγήκε από τά κάτεργα του Άλάμος, πριν μερικές μέρες... Δεν θυ-

μάμαι καλά τ' όνόμα του, αλλά μου φαίνεται πώς...

Ο Μανουέλ έχει χλωμιάσει έλαφρά. Κυττάζει όλόγυρα τήν κοσμοπλημμυρισμένη σάλα τής ταβέρνας του, με τά γουρλωμένα μάτια του γεμάτα τρόμο.

— Λέτε για τόν «Κόκκινο Γεράκι», Δόν Σάντρο; μουρμουρίζει.

— Ναί! Έτσι μου φαίνεται πώς άκουσα να τόν ονομάζουν... Είναι αλήθεια πώς πράκειται να έρθη στη Ρείνα ντε Λός Αντζελες, Μανουέλ;

Ο ταβερνιάρης σταυροκοπιέται.

— Ο Θεός να δώσει να μην έρθη, σενόρ!, τραυλίζει.

— Γιατί; Τόσο τρομερός είναι λοιπόν αυτός ό άνθρωπος;

Ο Μανουέλ ρίχνει άλλη μιá κυκλική ματιά όλόγυρα κι' όταν βεβαιώνεται πώς κανείς δεν προσέχει προς τόν μέσος του, σκύβει στο αυτί του νεαρού καμπαλλέρο. Του ψιθυρίζει με φωνή που μόλις ακούγεται:

— Είναι ένας φοβερός άνθρωπος, Δόν Σάντρο! Ένα τέρας! Έσείς δεν βρισκόσαστε εδώ τότε... Είναι κοντά έξη χρόνια και λείπατε στην Ισπανία... Λοιπόν ό ληστής αυτός... τόν Κόκκινο Γεράκι, Δόν Σάντρο, είχε κάνει φοβερά έγκλήματα. Πολλοί φτωχοί άνθρωποι βρήκαν τόν θάνατο απ' τόν χέρι του, ώσπου μιá μέρα ό σενόρ Ζορρό τόν έπιασε και τόν παράδωσε

(*) Διέβατε τόν 9ο τεύχος του «Μ. ΖΟΙΡΡΟ», με τόν τίτλο: «Ο Ζορρό φθάνει στην ώρα του».

στις 'Αρχές. Δεν ξέρω πώς τὰ κατάφερε καὶ δικάστηκε μονάχα μὲ ἕξη χρόνια καταναγκαστικὰ ἔργα, σενόρ... Ξέρω μόνο πὼς ἔτσι γίνηκε καὶ τώρα... τώρα εἶναι ἐλεύθερος νὰ πάη ὅπου θέλη, χωρὶς κανεὶς νὰ μπροῆ νὰ τὸν ἐμποδίση!... Καί... Καὶ ὅλοι φοβῶνται πὼς πρόκειται νὰ ἔρθη ἐδῶ πρῶτα, Δὸν Σάντρο!

Ὁ νέος γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά φέρνει τὸ ἀρωματισμένο του μαντηλάκι στὰ χεῖλια.

— Γιατὶ τὸ φοβοῦνται αὐτό, Μανουέλ; ρωτάει.

— Γιατὶ, ὅταν τέλειωσε ἡ δίικη καὶ ἄκουσε τὴν καταδίκη του, ὠρκίστηκε, μόλις ἐλευθερωθῆ, νὰ ἐκδικηθῆ τὸν σενόρ Ζορρό... Κι' ὅλοι ὅσοι τὸν ξέρουν, λένε πὼς τὸ κόκκινο Γεράκι θὰ κρατήσῃ τὸν ὄρκο του, Δὸν Σάντρο!

Ὁ μαλθακὸς καμπαλλέρο χασμουριέται γεμάτος πλήξη καὶ γυρίζει στὸν κολοσσὸ σύντροφό του τὸν Γαλέρα, πού κόντευει ν' ἀδειάσῃ τὴν πελώρια κανάτα του.

— Ἀμίγο, τοῦ λέει, μπορεῖς ἐαυτὸ νὰ καταλάβῃς, γιατί οἱ ἄνθρωποι σκοτώνονται μεταξύ τους;

— Σί, σενόρ! Σωστὸ διαμάντι!, φωνάζει μ' ἐνθουσιασμὸ ὁ Γαλέρας. Αὐτὸ ναι κρασί! — καὶ βροντάει τὴν ἄδεια κανάτα στὸ τραπέζι μὲ τέτοια δύναμι, πού εἶναι θαύμα πὼς δὲν γίνεται κομμάτια.

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως μιὰ φωνὴ τρόμου ἀκούγεται στὴν κοσμοπλημμυρισμένη θάλα

τῆς ταβέρνας:

— Τὸ κόκκινο Γεράκι!

Καὶ ὅλες οἱ ἄλλες φωνές σταματοῦν ἀμέσως ἐκεῖ μέσα.

Καὶ ὅλα τὰ μάτια στρέφουν, ἀνοιγμένα διάπλατα ἀπὸ τὸν τρόμο, στὴν εἴσοδο.

Πραγματικὰ φοβερὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἐκεῖ πέρα:

Ψηλός, μὲ τετράγωνους ὤμους καὶ πελώρια χέρια. Ἔχει ἀπίστευτα σκληρὸ πρόσωπο, μὲ χοντρά καὶ γωνιώδη χαρακτηριστικά. Ἔχει μύτη γαιμψή σὰν τοῦ γερακιοῦ καὶ πελώριο μουστάκι πού καταλήγει σὲ δυὸ σουβλερές ἄκρες.

Φοράει Μεξικάνικο σομπρέρο. Στὴ ζώνη του πού κρεμάει ἀπὸ τὸ βάρος πρὸς τὰ πίσω, εἶναι περασμένες οἱ θήκες δυὸ πιστολιῶν. Σὰν νὰ μὴν τοῦ φθάνουν ὅμως οἱ σφαῖρες τῆς ζώνης, ἔχει καὶ μιὰ σταυρωτὴ φυσίγγιοθήκη στὸ στήθος, σὰν τοὺς ληστές. Τὸ χιτῶνό του εἶναι κατὰκόκκινο — τὸ ἀγαπημένο του χρῶμα.

Δὲν εἶναι μόνος του.

Καθὼς προχωρεῖ περισσότερο μέσα στὴ θάλα τῆς ταβέρνας, ἔρχονται πίσω του κι' ἄλλοι τρεῖς ἄντρες. Τὸ παρυσιαστικὸ καὶ τὸ ντύσιμό τους, εἶναι ἀνάλογα, μὲ τοῦ Κόκκινου Γερακιοῦ.

Νεκρικὴ σιωπὴ ἀπλώνεται στὴν ταβέρνα τοῦ Μανουέλ. Ὅλα τὰ μάτια παρακολουθοῦν τὸν τρομερὸ ληστὴ καὶ τὴν παρέα του. Ἐκεῖνος, μὲ

τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ ἀγέρωχο ὕφος, περνᾷ ἀνάμεσα στὰ τραπεζάκια, παρατηρώντας δεξιὰ κι' ἀριστερά, σὸν νὰ ψάγνη νὰ βρῆ κάποιον.

Ξαφνικὰ στέκεται. Στρέφει καὶ κυττάζει τοὺς τρεῖς συντράφους του. Φαίνεται πὼς συνεννοοῦνται μὲ τὸ βλέμμα.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς σκύβει. καὶ σκουντᾷ στὸν ὦμο μὲ τὸ δάχτυλο ἕναν πελάτη τοῦ Μανουέλ, ποὺ κάθεται μὲ τὴν παρέα του, γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι.

— Σήκω!, τοῦ λέει. Ξερά. Θέλω νὰ σοῦ πῶ δυὸ λόγια!

Ὁ ἄνθρωπος διστάζει μ.ἀ στιγμὴ. Κυττάζει ἀνήσυχος τοὺς φίλους του. Ὕστερα σηκώνεται: σιγά - σιγά.

— Τὶ θέλεις; ρωτᾷ τὸν

ἄγνωστο.

— Δὲν εἶδες λοιπὸν πὼς δὲ ὑπάρχει πουθενὰ ἐδῶ μέσα θέσς, γιὰ νὰ καθῆση τὸ Κόκκινο Γεράκι; ἀποκρίνεται ἐκεῖνος μὲ ξαφνικὴ μανία.

Καὶ μ' ἕνα ἀπότομο, φοβερὸ τίναγμα τοῦ χερσοῦ του, στέλνει τὸν φτωχὸ ἄνθρωπο νὰ κυλήσῃ κατρακυλώντας ὡς τὸν ἀπέναντι τοῖχο τῆς σάλας.

— Γκράθ α, Παμπλίτο! Εὐχαριστῶ λέε: ὁ ἀρχληστής μὲ τὸ κόκκινο χιτῶνιο καὶ κάθεται τεμπέλκα στὴν αἶδε α καρέκλα.

Οἱ σύντροφοί του πλησιάζουν μὲ τὸ πάσο τους, γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ τότε οἱ ἄνθρωποι ποὺ κάθονται σ' αὐτὸ, σπεύδουν νὰ σηκωθοῦν

Στέλνει τὸν φτωχὸ ἄνθρωπο νὰ κυλήσῃ τὸν ἀπέναντι τοῖχο

— Που πάς, Καραμελίτσα μου, χωρίς τόν βλάκα «σου»;

καί ν' απομακρυνθοῦν μέ βιαστικά βήματα. Πηγαίνουν καί σηκώνουν τόν ζαλισμένο φίλο τους.

— Ταβερνιάρη!, οὐρλιάζει τὸ Κόκκινο Γεράκι. Που στὸ δαίμονα ἔχεις τρυπώσε τοῦ λόγου σου; Φέρε κρασί!

Καθὼς ὅμως σηκώνει τὰ μάτια προσπαθώντας νὰ διακρίνη τὸν ταβερνιάρη, βλέπει νὰ στέκεται μπροστά του ἕνας νεαρὸς καὶ κομψευόμενος καμπαλλέρο, μέχρι δεκαεπτὰ χρονῶν. Κρατᾷ στὸ χέρι του ἕνα δαντελένιο, ἀρωματισμένο μαντηλάκι. Τὸ ἔχει φέρεi στὴ μύτη του καὶ ἀναπνέει μέ ἡδονικὴ εὐχαρίστησι τὸ ἀρώμα του.

— Σενὸρ, λέει στὸ ληστή

μέ νωχελικὴ φωνή, τὸ φέρισμό σας δὲν ἦταν καθόλου εὐγενικό! Ἐδῶ, στὴ Ρεΐνα ντὲ Λὸς Ἀντζελες, πέρασε ὁ καιρὸς ποὺ ὑπῆρχαν ἀφεντικά καὶ δουλοπάροικοι! Ὅλοι οἱ πολῖτες εἶναι ἐλεύθεροι καὶ κινεῖς δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς φέρονετα. μέ τὸν τρόπο ποὺ φερύηκατ' ἐσεῖς. Πρέπει νὰ ζητήσετε συγγνώμη!

Ὁ ληστής κυττάζει τὸν Σάντρο ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια καὶ χαμογελάει.

— Ἐγὼ νὰ ζητήσω συγγνώμη; ρωτᾷει παγερά.

— Μάλιστα, σενὸρ! Σᾶς παρακαλῶ πολὺ νὰ τὸ κάνετε! Καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ σηκωθῆτε ἀπ' αὐτὲς τὶς θέσεις ποὺ δὲν σᾶς ἀνήκουν καὶ

πού τις πήρατε με τή βία! Φαίνεσθε λογικός και πολιτισμένος άνθρωπος, σενόρ. Ασφαλώς δὲν θὰ θελήσετε νὰ δημιουργήσετε ἐπεισόδια...

Τι κάνει ὁ φόβος...

ΜΕΣΑ στὴν ταβέρνα δὲν ἀκούγεται οὔτε ψίθυρος. Ὅλα τὰ μάτια εἶναι καρφωμένα ἐπάνω στὸν μαλθακὸ Δὸν Σάντρο Βέγκα καὶ τὸν τρομερὸ ληστὴ πού κάθεται ἔμπρός του. Δὲν τοὺς κάνει τόσο μεγάλη ἐντύπωση τὸ θάρρος του, γιὰ δυὸ λόγους: Πρῶτον, πιστεύουν ἀκράδαντα ὅτι προέρχεται ἀπὸ ἄγνοια. Ἀσφαλώς ὁ νεαρὸς Βέγκα, δὲν θὰ ξέρη μὲ ποιὸν ἔχει νὰ κάνει... Δεύτερον, ξέρουν πὼς πολλές φορές στηρίζεται στὶς πλάτες τοῦ ἡράκλειου σωματοφύλακά του, τολμώντας πράγματα πού δὲν θὰ τολμοῦσε ποτὲ μόνος του.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὅλοι περιμένουν μὲ ἀγωνία τὴν «ἐκκρηξι» τοῦ Κόκκινου Γερακιού, πού εἶναι βέβαιοι ὅτι θὰ νὰ προμερή...

Ὁ ληστὴς ὅμως φαίνεται νὰ μὴν ἔχη κέφια. Ξυνίζει τὰ μούτρα του, σὰν νὰ τὸν ἀναγκάζουν νὰ πιῇ λεμονάδα. Τὸν στενοχωρεῖ ἡ ἰδέα πὼς πρέπει νὰ δείξη τὴν παλληκαριά του σ' ἓνα παιδαρέλι. Θὰ προτιμοῦσε νάχε νὰ κάνη μ' ἓναν δυνατὸ καὶ γενναῖο ἄντρα, γιὰ ν' ἀποδείξη τὴν ἀληθινὴ ἀξία του. Λέει

λοιπὸν νευριασμένος:

— Ἄκου, βυζανιάρκο! Στρίβε, γιὰ νὰ μὴν πᾶς δαρμένος στὴ μαμά σου!

Ὁ Σάντρο κάνει μιὰ ἐκπληκτικὴ κίνησι, ἐνῶ τὰ μάτια του σπιθίζουν. Ὑστερα κυττάζει ὀλόγυρα στὴν κοσμοπλημμυρισμένη σάλα. Μοιάζει νὰ ζητᾷ βοήθεια ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους πού προσπαθῆ νὰ ὑπερασπισθῆ. Κανεὶς ὅμως δὲν τολμάει νὰ σαλέψη. Οἱ τρεῖς σύντροφοι τοῦ Κόκκινου Γερακιού ξεκαρδιζοῦνται στὰ γέλια.

— Σενόρ, φωνάζει ὁ Σάντρο φανερά θυγμένος, σὰς συγχωρῶ γιὰ τελευταία φορὰ τὸν τρόπο πού μου μλήσατε, καταλαβαίνοντας πὼς ἀγνοεῖτε τὴν ταυτότητά μου! Μὴν προσπαθήσετε ὅμως νὰ κάνετε κατάχρησι τῆς καλωσύνης μου!... Εἶμαι ὁ Δὸν Ἀλεσάντρο Ντὶ Βέγκα!

Ὁ ληστὴς γυρίζει καὶ ρίχνει ἓνα βλέμμα γεμάτο νόημα, σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς τρεῖς συντρόφους του.

Ἐκεῖνος σηκώνεται ὀρθὸς καὶ στέκει ἔμπρός στὸν Σάντρο.

— Κι' αὐτὸς εἶναι τὸ Κόκκινον Γεράκι!, τοῦ λέει μιλώντας ἀπὸ πολὺ κοντὰ μὲς στὰ μούτρα του. Καὶ δὲν ἐπιτρέπει σὲ κανέναν νὰ τοῦ μιλάη, παρὰ μονάχα κατόπιιν... φαινεβού! Μπήκες; Στρίβε λοιπὸν, πιτσιρικό!

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια σηκώνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὸν σπρώξη.

Δὲν προλαβαίνει ὅμως οὔ-

τε να τὰν ἀγγίξει. Δυὸ ἄλλα χέρια τὸν ἀρπάζουν ξαφνικὰ ἀπὲς τὴ μέση. Ὁ ληστής νοιώθει τὴ γῆ νὰ χάνεται κάτω ἀπὲς τὰ πόδια του. Πρὶν προλάβῃ νὰ καταλάβῃ τί συμβαίνει, βλέπει πολὺ κοντὰ στὴ μύτη του, τὰ δοκάρια... τῆς στέγης τῆς ταβέρνας!

Ἔστερα νοιώθει πὼς τὸν τινάζουν μὲ δύναμι καταπέλτη. Τὸ κορμὶ του ταξιδεύει στὸν ἀέρα καὶ μιὰ ἄγρια φωνὴ τρόμου βγαίνει ἀπὲς τὸ λάρυγγι του, καθὼς βλέπει ἕναν σανιδένιο τοῖχο νὰ χυμᾷ καταπάνω του. Σ' ἓνα δέκατο τοῦ δευτερολέπτου ὅμως ἡ φωνὴ πνίγεται καὶ σταματᾷ, καθὼς ὁ ἴδιος βροντᾷ ἐπάνω στὸν τοῖχο καὶ κατακυλάει κάτω ἀναίσθητος.

Ἐνας ψίθυρος δέους γεμίζει τὴν ταβέρνα.

Τὸ Κόκκινο Γεράκι κι' οἱ δυὸ σύντροφοί του μένουν τὴν πρώτη στιγμὴ ἀκίνητοι, σὰν ἀγάλματα ἀπὸ τὴν ἐκπληξι. Κυττάζουν μὲ γουρλωμένα διάπλατα τὰ μάτια τὸν πελώριο Γαλέρα, ποὺ στέπεται ἀφρίζοντας ἀπὸ θυμὸ, πλάϊ στὸν κύριό του.

Ξαφνικὰ ὁ ἓνας βλαστημάει ἄγρια καὶ τὸ χέρι του κατεβαίνει στὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του. Τὸ κολοσσιαῖο χέρι τοῦ Γαλέρα ὅμως ταξιδεύει γρηγορώτερα. Χωρὶς νὰ κινηθῇ καθόλου... ὁ ὑπόλοιπος ἀπὸ τὴ θέσι του, μὲ μιὰ ξανάστροφη μόνο τῆς παλάμης του μὲς στὰ μούτρα, στέλνει τὸν φονιά νὰ κυλιστῇ ἀναίσθητος στὸ ἔδαφος, ἐνῶ

ἡ καρέκλα του γίνεται θρύψαλλα!

Ὁ τελευταῖος σύντροφος τοῦ Κόκκινου Γερακιοῦ τινάζεται ὀρθιος μὲ μιὰ ὑστερική κραυγὴ λύσσας καὶ τραβάει τὸ πιστόλι του. Ὁ ἐκπληκτικὸς Γαλέρας δίνει μιὰ φαβερὴ κλωτσιὰ στὸ τραπέζι καὶ τὸ τινάζει πρὸς τὸ μέρος του. Μαζὶ μ' αὐτὸ ὅμως, τινάζει πέρα καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἀρχιληστή, τὸ Κόκκινο Γεράκι, ποὺ εἶχε κι' αὐτὸς φουχτώσει τὸ πιστόλι του καὶ τ' ἔχε στρίψει κιόλας ἐναντίον του.

Ὁ κολοσσὸς κάνει μιὰ βουτιά, ἀπίστευτη γιὰ τὸν ὄγκο του σὲ εὐκινησία. Πέφτει ἐπάνω στὸν μπράβο τοῦ Κόκκινου Γερακιοῦ, τὴν ὥρα ποὺ προσπαθεῖ νὰ ξαναφουχτώσῃ τὸ πιστόλι του. Κοντεύει νὰ τὸν λυώσῃ καὶ μόνο μὲ τὸ βάρος του. Τὸν κάνει νὰ οὐρλιάξῃ ἀπὸ τοὺς πόρους.

Ἀλλὰ ὁ Γαλέρας κινδυνεύει ἀπὸ κίνδυνο θανάτου ποὺ δὲν τὸν ἔχει δὴ γιὰ νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ.

Τὸ Κόκκινο Γεράκι ἔχει μαζέψει ἀπὸ κάτω τὸ πιστόλι του καὶ τὸν σημαδεύει. Πιέζει τὴ σκανδάλη. Ταυτόχρονα ὅμως μιὰ φοβερὴ κλωτσιὰ βρῖσκει τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ του. Πρῶτα ἡ σφαῖρα καὶ μετὰ τὸ ἴδιο πιστόλι ποὺ τὴν ἔρριξε, ταξιδεύουν στὴν ὀροφή τῆς ταβέρνας. Λυσσασμένος ὁ ληστής γυρίζει καὶ βλέπει δίπλα του τὸν νεαρὸ Βέγκα.

Τὸ ἀριστερό του χέρι κατε

βαίνει στο άλλο του πιστόλι, ενώ άφροϊ μανίας κάνουν την εμφάνισή τους στις άκρες των χειλιών του.

Μα ό Σάντρο, γοργός σαν άστραπή, έχει σκύψει και έχει τραβήξει πρώτος τo πιστόλι του Κόκκινου Γερακιού από τη θήκη του. Τo καρφώνει στον λαιμό του, αναγκάζοντάς τον να μείνη ακίνητος.

— Σ' ευχαριστώ, Γαλέρα άμίγο!, λέει ό νέος χαμογελώντας στον γίγαντα που σηκώνεται ξεσκονίζοντας τὰ χέρια του, χτυπώντας τα μεταξύ τους. Πήγαινε τώρα, μια στιγμή, να φωνάξης τους χωροφύλακες... Δεν έχω δ' άθεσι για άλλα έπεισόδια. Ξέρεις πολύ καλά πως απέχθάνομαι τις φασαρίες...

— Σί, σενόρ Σάντρο!, μουρμουρίζει υπάκουα ό κολοσσός. Κι' έγώ δεν ήθελα νά... Δηλαδή αν αυτός ό... δεν... θέλω να πώ, σενόρ, ότι...

— Κατάλαιβα, Γαλέρα άμίγο. Πήγαινε να φωνάξης τους χωροφύλακες. Έλπίζω να διώξουν αυτούς τους άγενέστατους ανθρώπους από τη Ρείνα, για να βρούμε πάλι την ήσυχία μας...

— Κι' αν δεν τους διώξουν, σενόρ Σάντρο, λέει με προθυμία ό γίγαντας, μπορώ έγώ νά... Ούτε που χρειάζεται να φωνάξω... Μόνος μου αν θέλετε, θέλω να πώ, σενόρ...

— Κατάλαιβα, Γαλέρα άμίγο!, λέει πάλι με έκπλη-

κτική ύπομονη ό Σάντρο. Πήγαινε να φωνάξης τους χωροφύλακες τώρα.

— Σί, σενόρ!

Και ό Γαλέρας φεύγει για να γυρίση ύστερα από λίγα λεπτά, με μια διμοιρία χωροφυλάκων.

Με μια σύντομη κατάθεσι του Δόν Βέγκα, τὰ όργανα του Νόμου παίρνουν τους ληστές στο Διοικητήριο. Φεύγοντας τo Κόκκινο Γεράκι γυρίζει και λέει στον Σάντρο:

— Μου είπατε τ' όνομά σας σενόρ!... Σωστό είναι να μάθετε κι' έσεις τo δικό μου: Με φωνάζουν Κόκκινο Γεράκι! Φροντίστε να μην ξανασημαντηθούμε, γιατί θα μετανοιώσετε!

— Θα φροντίσω, σενόρ!, άποκρίνεται ό νέος άπάραχος. Γιατί και την πρώτη φορά που συναντηθήκαμε μετά-ναωσα. Απέχθάνομαι τη βία και τους ανθρώπους που τη μεταχειρίζονται.

— Ναί, αλλά στην κλωτσιά τo πόδι σας ήταν κεραυνός, Δόν Σάντρο!. φωνάζει με άκράτητο ένθουσιασμό κι' ολοφάνερο θαυμασμό ό Μανουέλ, μόλις φεύγουν οι χωροφύλακες με τους ληστές. Κι' όπως του άρπάξατε τo πιστόλι, τo χέρι σας ήταν πo γοργό από την άστραπή! Τόσον καιρό μάς κρύβατε αυτές τις ικανότητές σας!

— Ικανότητες!, κάνει γελώντας ό νέος. Υπερβάλλεις, Μανουέλ άμίγο. Μεταξύ μας, φοβήθηκα τόσο, που πήγε ή καρδιά μου περίπατο! 'Απ'

τὴν τρομάρα μου κινήθηκε τόσο γρήγορα καὶ τὸ πόδι μου καὶ τὸ χέρι μου, χωρὶς κι' ὁ ἴδιος νὰ προλάβω νὰ τὸ σκεφθῶ! Εἶδες τί κάνει ὁ φόβος καμμιά φορά!...

Καὶ φέρνει τὸ μαντηλάκι του στὸ στόμα, ἀναπνέοντας μὲ ἀνακούφισι τὸ λεπτὸ ἄρωμα.

Καὶ στρέφοντας στὸν γιγάντιο σωματοφύλακά του:

— Πᾶμε, Γαλέρα. "Ὀλ' αὐτὰ μὲ κούρασαν πάρα πολύ. Δὲν ἀντέχω σὲ τέτοιες συγκινήσεις! "Ἐχω ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαισι...

Μά, παρὰ τὶς προσπάθειές του νὰ φανῆ δελὸς καὶ μαλθακὸς ὅπως πάντα, τούτη τὴν φορά πολλὰ βλέμματα τὸν παρακολουθοῦν μὲ κάποια ἀμφιβολία.

Τὸ φοβερὸ νέο

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ Ντιὰζ παρατηρεῖ συνοφρυωμένος τὸν ἀρχιληστὴ καὶ τοὺς τρεῖς μισοζαλισμένους ἀκόμα, συντρόφους του.

— Εἶσαι τυχερὸς ποὺ δὲν σκότωσες κανέναν, Πέντρο Καραχάν, λέει μὲ αὐστηρὴ φωνὴ στὸ Κόκκινο Γεράκι, γιατί τότε θὰ σ' ἔκλεινα στὸ κάτεργο γιὰ ὅλη σου τὴ ζωὴ! Γιατί ἤρθατε στὸ πουέμπλο ὀπλισμένοι σὰν ἀστακοὶ καὶ οἱ τέσσερις;

— Γιατί πρόκειται νὰ σκοτώσω κάποιον!, ἀποκρίνεται χωρὶς περιστροφές ὁ ληστής.

Ὁ Ντιὰζ τὸν κυττάζει ἔκπληκτος.

— Τὸ ὁμολογεῖς; λέει μὲ θυμό. Μὰ τότε, μπορῶ νὰ σὲ χώσω ἀπὸ τώρα στὴ φυλακὴ!

— "Ὀχι δά!, κάνει σαρκαστικὰ ὁ Καραχάν. Δὲν μὲ ρώτησες ποιὸν πρόκειται νὰ σκοτώσω, ὑπολοχαγέ! "Ὀχι μόνο δὲν μπορεῖς νὰ μὲ χώσης στὴ φυλακὴ γι' αὐτό, ἀλλὰ θὰ μὲ πληρώσης κ' ὄλας! Ὑπάρχει μιὰ πολὺ στρογγυλὴ ἀμοιβή, γιὰ ὅποιον τὸν βγάλει ἀπ' τὴ μέση!

— Ἐννοεῖς τὸν Ζορρό;

— Ἀκριβῶς!

— Δὲν χρειαζόμαστε φασαρίες, οὔτε τὴ βοήθειά σου γιὰ τὴ σύλληψι τοῦ Ζορρό, Πέντρο, τοῦ λέει ψυχρὰ ὁ Ντιὰζ. Ἐκανες φασαρίες μὲ τὴν πρώτη ποὺ ἤρθες στὸ Πουέμπλο κι' αὐτὸ μού φτάνει γιὰ νὰ σὲ διώξω ἀπὸ δῶ.

— Δὲν φταίω ἐγὼ γιὰ τὶς φασαρίες! Μὲ προκάλεσαν!, μουγκρίζει θυμωμένος ὁ ληστής.

— Σὲ προκάλεσαν, ὅταν πέταξες ἕναν ἄνθρωπο ἀπ' τὴν καρέκλα του στὰ καλὰ - καθούμενα;

— "Ὀλ' αὐτὰ τὰ ἔκανα γιὰ νὰ προκιάσω τὸν Ζορρό!, ἀποκρίνεται ἀτάραχος ὁ Καραχάν. Καὶ εἴσαστε ὑποχρεωμένος νὰ μὲ βοηθήσετε, ὑπολοχαγέ! Δ'αφορετικὰ θὰ σὰς ἀναφέρω πὼς προστατεύετε αὐτὸν τὸν ἐκτὸς Νόμου!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ντιὰζ ἔχει γίνει κατακόκκινο ἀπὸ ὀργή.

— Θὰ σὰς βοηθήσω!, γρυ

λίξει. Θα σάς στείλω και τους τέσσερις αυτή τη στιγμή έξω από τη Ρείνα ντέ Λος "Αντζελες, με συνοδεία μια διμοιρία χωροφυλάκων. Σ' αυτό το μέρος θα σάς παραδώσουν και τα πιστόλια σας και θα σάς παρακολουθήσουν που θα του δίνετε... "Αν κάνης καμμά ήλιθότητα και ξαναγυρίσης, αυτό θα είναι το τέλος της σταδιοδρομίας σου!

"Ενα άπαισος χαμόγελο ζωγραφίζεται στο πρόσωπο του Κόκκινου Γερακιού.

— Πολύ καλά, Ντιάζ!, αποκρίνεται ψυχρά. Φεβάστε πώς, αν πάσω εγώ τον Ζορρό, θα γελοιοποιηθήτε που δεν μπορείτε να το κάνετε εσείς, τόσα γρόνια! Δεν θα μου ξεφύγη όμως, ό,τι κι' αν κάνετε!

— Πάρτε τους από δω πέρα!, δατάζει ο ύπολογαγός Ντιάζ. Ακούσατε τις διαταγές μου...

Το απόγευμα της ίδιας μέρας, ο νεαρός Σάντρο Βέγκα κάνει βόλτες μέσα στη «σέρρα» του αρχοντικού του. Στο χέρι του κρατάει ένα βιβλίο ποιημάτων. Διαβάζει κάθε τόσο από μερικές γραμμές κι' ύστερα στέκεται και όνειροπολεί. Καμμά φορά φέρνει στη μύτη και το δαντελένιο, άρωματισμένο μαντηλάκι του κι' άνασαίνει μ' άγαλλίασι το άρωμα.

Ο Γαλέρας βρίσκεται — όπως συνήθως — εκεί που τελειώνει ή... σκιά του κυρίου του. Πηγαίνoέρχεται κι' αυ-

τός πίσω του. Κάθε φορά που ο Σάντρο σταματάει και κυττάζει τον ούρανό, στέκει κι' εκείνος και προσπαθεί να διακρίνη τί βλέπει τ' άφεντικό του. Φυσικά, όσο κι' αν γουρλώνη τα μάτια, δεν τα καταφέρνει.

Μουρμουρίζει μέσ' άπ' τα δόντια του:

— "Όταν το τσούζω λιγουλάκι, όπως το πρωί στην ταβέρνα του Μανουέλ... Θέλω να πώ δηλαδή, το άτιμο το κρασί... Μ' άλλους λόγους όταν πίνης, μπορείς να δής κάτι που δεν υπάρχει... Νά... Εγώ, λόγου χάρη, το πρωί, έβλεπα την Καραμελίτσα μου ναρχεται κοντά μου κουνηστή και λυγιστή, σαν φρεγάτα!... "Όχι... Σαν γαλέρα!... Τώρα όμως που δεν πίνω... Δεν μπορώ δηλαδή να καταλάβω... ο Δόν Σάντρο... που δεν πίνει κι' αυτός... "Όλο σηκώνει το κεφάλι και κάτι βλέπει, που εγώ... "Αν έβλεπα αυτό που βλέπει, δεν θά... Μυστήριο πράμα!... Αυτό το βιβλίο ως φαίνεται... Κάτι θά... αλλά πάλι!...

Κι' ο φουκαράς, από τη σαστιμάρα του, τάχει περισσότερο χαμένα από κάθε άλλη φορά. Δεν μπορεί ν' άσθώση όχι άλόκληρη, αλλά ούτε μισή φράσι. Κι' άξαφνα μάλστα τα χάνει άκόμα πιο πολύ. Γουρλώνει τις ματούκλες του τρισχειρότερα. Άλλοθωρίζει.

— Τώρα βλέπω κι' εγώ!, κάνει ήλιθα. Χωρίς να πιώ στάλα! Αυτό 'τανε!

‘Ο Σάντρε πού τόν ἀκούει γυρίζει καί τόν κυττάζει. κατὰπληκτος.

— Τί βλέπεις, ἀμίγα; τόν ρωτάει.

— Αὐτό πού... δέν ὑπάρχει! Δηλαδή, σενορ κάτι πού... Να: Τή σενορίτα Καραμελίτσα, σενορ Σάντρο, πού... Θέλω νά πῶ πῶς ἡ σενορίτα Καραμελίτσα δέν εἶνα: ἐδῶ κι’ ὅμως ἐγώ... Τή βλέπω μ’ ἄλλους λόγους, ἐνώ εἶνα: στό σπίτι της!

— Πῶς τή βλέπεις; Πού; ρωτάει. παραξενεμένος ὁ Σάντρο.

— Ἐκεῖ πέσα, σενορ! Στήν εἴσοδο τῆς αὐλῆς! Τή βλέπω σάν νά τρέχη καταπάνω σας!...

‘Ο νεαρός Δόν Βέγκα στρέφει καί βλέπει τήν Καραμελίτσα, τήν καμαρα τῆς σενορίτας Κάρμεν, νά τρέχη ἀνωμαλλασμένη πρὸς τὸ μέρος του. Στὸ τρομαγμένο πρόσωπό της εἶναι χαραγμένη ἡ πιὸ βαθεὰ ἀγωνία.

Ἡ ἴδια ἀγωνία τρυπώνει μονομιᾶς καί στήν καρδιά πού νεαροῦ καμπαλλέρο.

— Τί συμβαίνει, Καρμελίτα; ρωτάει κλείνοντας τὸ βιβλίον.

Ἡ κοπέλλα σταματάει ἐμπρός του μὲ κομμένη τήν ἀνάσα ἀπὸ τὸ πολὺ τρέξιμο. Τάσο εἶναι λαχανιασμένη, πού δέν μπορεῖ ν’ ἀρθρώσει λέξι: τίς πρῶτες στιγμές.

‘Ο Γαλέρας βρίσκει εὐκαιρία νά καθησυχάσει τὸν ἀγαπημένο του κύριον.

— Μὴ περιμένετε νά σᾶς

μιλήσει, σενορ Σάντρο!, τοῦ λέει χαμογελώντας καλοκάγοθα.

Δὲν εἶναι προσωπικῶς ἡ ἴδια ἡ σενορίτα Καραμελίτσα! Θέλω νά πῶ δηλαδὴ ὅτι... Αὐτὸ πού βλέπετε νά πεῦμε, σενορ... Δὲν ξέρω ἂν ἔχετε ἀκουστὰ γὰ τὰ φαντασματα, ἀλλὰ ἡ γιογιά μου μιὰ φορὰ...

— Ἀλλοίμονο, ἡ δυστυχισμένη ἡ κυρά μου!, ξεφωνίζει: ξαφνικὰ ἡ Καρμελίτα μ’ ἀπὸγνωστὴ, βρίσκοντας τὴ φωνή της. Πρέπει κάτι νά κάνετε, Δόν Σάντρο! Πρέπει νά τὴ βροῦμε πρὶν νά εἶναι ἀργά!...

— Τί συνέβη λοιπόν; Μίλησε!, μουγκρίζει ἀνυπόμονα ἐκεῖνος.

— Πέρασε πρὶν μ’ ἄ ὦρα ἀπὸ τὸ σπίτι ἐκεῖνος ὁ φοβερὸς ληστής!... ‘Ο Καραχάν, Δόν Σάντρο!... Αὐτὸς πού τόν λένε Κάικινο Γεράκι... Τὴν πήρε μαζί του!... Ἦταν μὲ ἄλλους τρεῖς ληστές καί... ὦ, σενορ Σάντρο!...

Καὶ μὴ μπορώτας ν’ ἀντέξω περ σσίπερο, ξεσπάει σὲ γκερὰ κλόματα.

Ραντεβοῦ μὲ τὸν θάνατο

Ο ΝΕΑΡΟΣ καμπαλλέρο ἔχει γίνει κάτασπρος μέσα σὲ μ’ ἄ στιγμή.

‘Ο Γαλέρας δέν ἀλλάζει χρῶμα ὅπως ὁ κύριός του, ἀλλάζει ὅμως ὕφος. Τὰ μά-

‘Ο Ένας Ζορρό ρίχνεται μανιασμένα επάνω στον άλλο...

τια του αστράφτουν.

— Δεν έχω άκουστά για φαντάσματα που κλαίνε, λέει μονάχος του. Θές νάσαι ή ίδια ή Καραμελ... 'Η Καρμελίτα μου! Σίγουρα αυτή είναι! 'Ηρθε να με δῆ! Δεν άντεξε ή καημένη! Μ' αγαπάει πάρα πολύ καί... Δηλια δῆ, τάχα μου ὅτι ἤρθε να πῆ τοῦ σενὸρ Σάντρο γιὰ τὴν κυρά της... καί... Μ' άλλους

λόγους ἐκείνη τὴν πῆρε ὁ Καραχαν, πού λέει! 'Ο σενὸρ Σάντρο τί μπορεῖ τώρα νά... Καραμελίτα μου, γιατί κλαῖς;

— Ξῖσαι ἠλίθιος!, τοῦ λέει ἡ Καρμελίτα με θυμό, ἀνάμεσα στους λυγμούς της.

— Σάν να μην τῶξερα!, κάνει: κατάπληκτος ὁ γίγαντας. Σὲ ρώτησα γιατί κλαῖς, Καραμελίτα μου!

— Πάψε να με λές Καραμελίτσα! Σου είπα πώς εκείνος ο ληστής πήρε μαζί του την κυρά μου! Την πήγαν στο βουνό!...

— Θα βρής άλλη κυρά! Θα σου βρω εγώ μια καλύτερη..., λέει ο Γαλέρας γὰ να την παρηγορήση. Θα πωπής σενόρας Βέγκα πώς... "Ισως και ο σενόρ Σάντρο να... Μπορεί τώρα που έτρεξε μέσα στο σπίτι, να πήγε γι' αυτό!... Δηλαδή, δεν άπο κλείεται να πάη να πη της μητέρας του πώς...

Ο γίγαντας όμως αυτή τη φορά σωπαίνει και μένει άναυδος με γουρλωμένα μάτια.

Ένα άλλονο περνάει εμπρός τους σαν άστραπή την ίδια στιγμή. Έπάνω στο άλλογο αυτό βρίσκεται ο Δόν Σάντρο Βέγκα.

Βγαίνει από την αύλη του άγροκτηματός και κατειθύνεται όλοταχώς προς την κατεύθυνση του ράντς των Περέϊρα.

— Μπά! Λάθος έκανα!, μουρμουρίζει χαζά ο Γαλέρας. Δεν είχε πάει στη σενόρα... Θέλω να πω... Μὰ μην ανησυχής, Καραμελίτσα! Έγώ για σένα...

— Ένα άλλογο!, φωνάζει ύστερικά ή κοπέλλα. Μπορείς να μου βρής ένα άλλογο, βλάκα μου;

— Μὲ είπες «μου»!, φωνάζει πανευτυχής ο άγαθός γίγαντας. Βλάκα «μου»! Κι' εγώ έτσι σε λέω: Καραμελίτσα «μου»! Μήπως άρχισες

να νοώθης κι' έσύ όπως... Θέλω να πω...

Άλλά ή καιμαριέρα της Κάρμιν δεν περιμένει να μάθει τί ήθελε να πη ο Γαλέρας. Βλέπει ένα άλλογο δεμένο έξω από τον σταύλο. Τρέχει προς το μέρος του και πηδάει στη ράχι του, σαν άληθινή άμιαζόνα. Φεύγει καλπάζοντας.

Ο Γαλέρας όρμάει να την πιάση αλλά δεν την προλαβαίνει.

— Πρέπει να πάω στον σενόρ Ντ'άιζ!, μουρμουρίζει μιλώντας στον έαυτό της ή Καραμελίτα. "Αδικα ήρθα εδώ!... Ο Δόν Σάντρο δεν θα μπορέση να κάνει τίποτα, ενώ ο Δόν Ντιάιζ με τους χωροφύλακές του, μπορούν να κυκλώσουν όλο το βουνό!... Φτάνει να μην κάνουν κακό, στη δύστυχη κυρά μου οί ληστές...

Καλπάζει όλοταχώς προς το πουέμπλο της Ρείνα ντε Λός "Αιτζελες, χωρίς ν' άκούη καθάλου τον κακομοίρη τον Γαλέρα που τρέχει για άρκετό διάστημα πίσω της, φωνάζοντας άπελπισμένα:

— Που πὰς, Καραμελίτσα μου; Που πὰς χωρίς τον βλάκα «σου» τον Γαλέρα; Γύρνα πίσω κι' εγώ θα σου βρω μια άλλη κυρά, άλλο να στο λέω κι' άλλο να τη βλέπης!

Άλλά ή Καραμελίτα δεν γυρίζει. Έξαφανίζεται στο βάθος του όρίζοντα. Γυρίζει μετὰ από άρκετή ώρα ο Δόν Σάντρο Βέγκα. Είναι πάντα

χλωμός, περίλυπος και βυθισμένος σε δυσάρεστες σκέψεις. Βλέποντα τόν Γαλέρα, τού λέει άφηρημένα, σαν να μιλάει στον έαυτό του:

— 'Ο Καραχάν ειπέ πώς θα σκοτώση τήν Κάρμεν, αν δεν πάη άπόψε ο Ζορρό ολομόναχος στο «Πέρασμα τών Ληστών»! Αυτό θα πη πώς ο άπαισίος ληστής ξέρει ότι ο Ζορρό ενδ'αφέρεται για τή σενορίτα Κάρμεν και δεν θα τήν αφήση στην τύχη της... Σίγουρα έμαθε για τόν χθεσινό βραδυνό έπεισόδιο του Ζορρό, που προσπάθησε να άπαγάγη τήν Κάρμεν!... Ποιος να είναι αυτός ο Ζορρό;...

'Ο Γαλέρας γουρλώνει τά μάτια άπορημένος. "Υστερα όμως παίρνει πονηρή έκφραση. Κυτιάζει όλόγυρα κ' όταν σιγουρεύεται πώς είναι ολομόναχοι με τόν κύριό του, σκύβει στο αύτί του και τού λέει έμπιστευτικά:

— 'Εσείς ο ίδιος είσαστε, σενόρ Σάντρο! Τόν ξεχάσατε πώς... Θέλω να πώ... 'Ο Ζορρό κ' έσείς είσαστε ένα... δηλαδή...

"Όσο κι' αν φαίνεται περίεργο, ο Γαλέρας έχει πη τήν αλήθεια: 'Ο νεαρός Δόν Σάντρο Βέγκα, ο μαλθακός καμπαλλέρο που όλοι τόν περιφρονούν για τή δειλία του, είναι ένα και τόν αυτό πρόσωπο με τόν θρυλικόν Μασκοφόρο 'Εκδικητή, τόν περιβόητο σενόρ Ζοροό!

Για τήν ακρίβεια, είναι ο γιός του Ζορρό και συνεχίζει τή γεμάτη κινδύνους άποστο

λή του πατέρα του, από τήν ημέρα που εκείνος πέθανε. (*) Και ο Γαλέρας, ο κολοσιός αυτός που ο Σάντρο τού έχει σώσει τή ζωή και γι' αυτό τού είναι πιστός σαν σκυλί, είναι ο μόνος που γνωρίζει τόν μυστικό του. "Αλλος ένας άνθρωπος που γνωρίζει τήν αλήθεια για τήν ταυτότητά του, χωρίς όμως αυτό να τόν ξέρη ο ίδιος ο Σάντρο, είναι ή μητέρα του, Δόνα 'Ισαβέλα. Δεν τού λέει πώς ξέρει τόν μυστικό του, για να μήν τόν δυσκολεύη στο δύσκολο έργο του.

Τόν βράδυ, λοιπόν, τής ίδιας εκείνης μέρας, ο Δόν Σάντρο Βέγκα δεν πέφτει στο κρεβάτι του, όταν πηγαίνει στο δωμάτιό του. Πλησιάζει στο τζάκι και στριφογυρίζει στη βάση του ένα άγιασμα που βρίσκεται εκεί πάνω. Μια μυστική πόρτα ανοίγεται, από τήν όποία περνάει τόν λυγερόν κορμί του και χάνεται στο σκοτάδι.

Βρίσκεται σ' ένα μυστικό καταιφύγιό, σκαμμένο στον βράχο, στη συνέχεια μιás φυσικής σπηλιάς. 'Εκεί πέρα βρίσκεται τόν υπέροχο, μαύρο άλογό του και όλα τά σύνεργα του θρυλικού καβαλλάρη, καθώς και ή στολή του.

Τή φοράει γρήγορα. Άνεβαίνει ύστερα στη ράχι του αλόγου του. Βγαίνει από τόν άνοιγμα τής σπηλιάς, που είναι φραγμένο από άγριόθα-

(*) Διάβασε τόν 1ο τεύχος του «Μ. Ζορρό» με τόν τίτλο: «'Ο Κεραυνός του Ζορρό».

μινους τόσο καλά, ὥστε εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατο νὰ ἀνακαλυφθῆ ἀπ' ἔξω.

Ἡ νύχτα εἶναι φεγγαροφώτιστη κι' αὐτὸ τὸν κάνει νὰ νοιώσῃ στὴ ραχοκοκκαλιά του, μιὰ παγωμένη ἀναιριχίλα. Ὡστόσο ξεκινᾷ χωρὶς νὰ διστάσῃ, μὲ γοργὸ καλπασμὸ κι' ἄς ξέρῃ πὼς ἐκεῖ πού πηγαίνει, τὸν περιμένει ὁ θάνατος. Εἶναι πρόθυμος νὰ δώσῃ τὴ ζωὴ του γιὰ τὴν πανέμορφη Κάρμεν, τὴν κόρη πού ἔχει κλεισμένη στὴν καρδιά του... Μὰ ἄξαφνα, ἐνῶ φθάνει κοντὰ στὸ Πέρασμα τῶν Λησπῶν...

Οἱ δύο Ζορρό

ΜΙΑ σκιά ὀρθώνεται ἐμπρὸς τοῦ φράζοντάς του τὸν δρόμο. Εἶναι ἓνας ἄνθρωπος ντυμένος στὰ ὀλόμαυρα ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια. Μιὰ μαύρη μπέρτα εἶναι ρυγμένη στοὺς ὤμους του καὶ μιὰ ὀλόμαυρη προσωπίδα σκεπάζει τὸ πρόσωπό του.

— Μάνες ἄλτος! Ψηλὰ τὰ χέρια, σενὸρ Ζορρό!, λέει ὁ ἄνθρωπος αὐτός, πού εἶναι ντυμένος ὀλοῖδια ὅπως ὁ Ζορρό.

Ὁ Μασκοφόρος Τιμωρὸς στέκεται ἀκίνητος. Ρίχνει μιὰ φλογερὴ ματὰ στὸν ἀντίπαλό του.

Ἐκεῖνος κρατᾷ ἓνα πιστόλι καὶ τὸν σημαδεύει κατ'ἀσθηθᾷ.

— Ἴερχεστε νὰ πεθάνετε γιὰ τὴ γυναῖκα πού ἀγαπᾷτε!, τοῦ λέει μὲ ψυχρὴ φωνή.

Σὰς συγχαίρω γι' αὐτό. Ἔχετε θάρρος! Θὰ σὰς δώσω λοιπὸν τὴν εὐκαιρία νὰ πραγματοποιήσετε τὴν ἀπόφασί σας: Θὰ σὰς σικοτώσω ἐγώ, σενὸρ Ζορρό!

Ὁ Ζορρό οὔτε αὐτὴ τὴ φωνὴν σαλεύει ἀπὸ τὴ θέσι του.

Ὁ ἄλλος... Ζορρό συνεχίζει πάντα μὲ τὴν ἴδια ψυχρὴ φωνή, χωρὶς τὴν παραιμικρὴ διάθεσι εἰρωνίας:

— Δὲν θὰ τὸ ἔκανα ποτὲ μὲ τέτοιες συνθήκες, ἔστω κι' ἂν ἔχω τὸ δικαίωμα, ἀφοῦ εἶστε ἐπικηρυγμένος... Μὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος. Μόνο ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ σώσω τὴ ζωὴ τῆς σενορίτας Περέϊρα!

Ἄν σὰς βρῆ νεκρὸν ὁ Καραχάν, θὰ δὴ πὼς ἡ ἐκδίκησίς του ἔχει πάρει τέλος. Θὰ πάψῃ νὰ προσιέχῃ. Ἔτσι, θὰ βρῶ εὐκαιρία νὰ τὸν παρακκολληθῶ ὡς τὸ μέρος πού κρατᾷ αἰχμάλωτη τὴν Κάρμεν. Ἄν τὴν ἐλευθερώσῃ δὲν θὰ ἐπέμβω. Ἄν ὅμως θελήσῃ νὰ τῆς κάνῃ κακό, τότε θὰ προσπαθῶ νὰ τὴ σώσω.

Ὁ ...ἀληθινὸς Ζορρό χαμογελάει κάτω ἀπὸ τὸ μαῦρο πανὶ τῆς προσωπίδας του.

— Ξεχνᾷτε πὼς ὅλ' αὐτὰ μπορῶ νὰ τὰ κάνω κι' ἐγώ!, λέει ψυχρά. Καὶ τὸ δικό σας πτώμα ἂν βρῆ ὁ Καραχάν, θὰ πιστέψῃ πὼς ὁ Ζορρό δὲν ζῆ πιά!

— Ἄλλὰ ἐσεῖς ξεχνᾷτε τὸ κυριώτερο!, ἀποκρίνεται ὁ ἄλλος. Πὼς τὸ πιστόλι τὸ κρατῶ ἐγώ! Κατεβῆτε ἀπ' τὸ ἄλογό σας!...

Ὁ Ζορρό ὑπακούει. Τὴν ὦ-

ρα που πηδάει στη γη όμως, το δεξί του χέρι φουχτώνει τη λαβή του θρυλικού μαστιγίου του, που είναι περασμένη στη σέλλα.

Ένα σφύριγμα ακούγεται τότε. Μια μακουά λουρίδια σχίζει τον αέρα και μια πνιχτή κραυγή πόνου ξεφεύγει απ' το λαρύγγι του ψεύτικου Ζορρό.

Το μαστίγιο έχει τυλιχτή στον καρπό του χεριού που κρατάει το πιστόλι. Τον τραβάει με ακατανίκητη δύναμη. Το όπλο του θανάτου ξεφεύγει από τα δάχτυλά του.

Ο αληθινός Ζορρό πηδάει από τη σέλλα του ολόγου του με απίστευτη ευκινησία. Τραβάει το σπαθί του.

Ο αντίπαλός του χωρίς να διστάση, κάνει κι' αυτός το ίδιο. Οί δυο λεπίδες αστράφτουν απειλητικά μές στη νύχτα.

Ο Μαισκοφόρος Τιμωρός διώχνει μι' ένα χτύπημα του ελεύθερου χεριού το άλογο του.

Για ένα - δυο δευτερόλεπτα οί αντίπαλοι, που μοιάζουν σαν δυο σταγόνες νερό, στέκονται αντίκρυ ο ένας στον άλλον και αλληλοκυττάζονται. Στα μάτια τους καθοφειτίζεται ο θάνατος...

Την άλλη στιγμή επιτίθενται και οί δυο μαζί. Ρίχνονται με πρωτοφανή μανία ο ένας επάνω στον άλλον.

Τα άτσάλια των σπαθιών βγάζουν σπίθες.

Γρήγορα αποδεικνύεται πως είναι και οί δυο δεινοί ξι-

φομάχοι. Μ' απίστευτη ταχύτητα τα σπαθιά διαγράφουν άστραφτερά τόξα και θανάσιμες ευθείες, αναζητώντας τα σώματα των αντιπάλων. Μ' εκπληκτική ευστροφία πηδούν και στριφογυρίζουν πότε από δω και πότε από κει οί... δυο Ζορρό, αποφεύγοντας την ύστατη στιγμή τα κεραυνοβόλα χτυπήματα, ο ένας του άλλου.

Κοντές και σφυριχτές βγαίνουν οί ανάσες από τα στόματά τους. Τα στήθια τους ανεβοκατεβαίνουν βαρειά.

Τώρα πιά, μετά από τόσους έλιγμούς και στριψίματα, κανείς δεν θα μπορούσε να πη ποιός από τους δυο είναι ο αληθινός Ζορρό, εστω κι' αν από την αρχή είχε ακούσει τη συζήτησή τους. Πολύ περισσότερο δέ, αν αυτός που θάπρεπε ν' απαντήσει σε μιὰ τέτοια έρώτησι είναι ο... Γαλέρας!

Κι' αλήθεια ο Γαλέρας βρίσκεται κοντά στο σημείο που ξιφολοχούν οί... δυο Ζορρό. Το πως έχει βρεθή εκεί πέρα, είναι πολύ απλό:

Απ' το απόγευμα έχει που κάθεται στη βεράντα του αρχοντικού των Βέγκα, περπατώντας να δη τον κύριό του, του οποίου έχει χάσει τα ίχνη. Ο ήλιος όμως δύει και η νύχτα αρχίζει να ρίχνει το μαύρο πέπλο της στη γη, χωρίς ο Δόν Σάντρο να εμφανίζεται.

Ο Γαλέρας τάχει σαστίσει. Κάτι τέτοιο δεν θυμάται νάχη ξινασυμβή, δηλαδή να

μὴν ξέρη, ποῦ βρίσκεται ὁ ἀγλαπημένος του κύριος. Εἶτε ὡς Δὸν Σάντρο Βέγκα εἶτε ὡς Ζορρό, πάντα θὰ τοῦ ἔχει ἀφήσει τοῦλάχιστον κάποια παραγγελία. Σήμερα ὅμως ὁ νεαρὸς καιμπαλλέρο ἔχει φύγει ἐπίτηδες κρυφά, ἐπειδὴ ὁ Πέντρο Καραχάν δήλωσε πὼς ἂν ὁ Ζορρό δὲν πάει ὀλομόναχος στὸ Πέρασμα τῶν Ληστῶν, θὰ σικοτώσῃ τὴν Κάρμιν. Ξέροντας λοιπὸν πὼς βαδίζει σὲ βέβαιο θάνατο, ἔχει θεωρήσει περιττὸ ν' ἀφήσῃ καμμιά παραγγελία στὸν γιγαντόσωμο, ἀλλὰ ἀνόητο ὑπέρητη του.

Ὁ Γαλέρας, ὡστόσο, πάει νὰ τρελλαθῇ, ὅσο περνᾷ ἢ ὦρα καὶ δὲν τὸν βλέπει. Φεύγει ἀπὸ τὴν βεράντα καὶ κατεβαίνει στὴν αὐλή. Γυρίζει παντοῦ ὅπου μποροῦσε νὰ βρισκόταν ὁ Δὸν Σάντρο. Φυσικὰ δὲν τὸν βρίσκει. Ξαναγυρίζει μέσα στὸ ἀρχοντικό. Ψάχνει ὅλο τὸ σπίτι, ἀκόμα καὶ σὲ σημεία ποῦ ὁ νεαρὸς καιμπαλλέρο δὲν θὰ χωροῦσε νὰ μπη, ὅπως λόγου χάριν στά... συρτάρια τοῦ μπουφέ!

Τελικὰ σταματᾷ ἀπογοητευμένος. Ξύνει τὸ κεφάλι του. Ἐχουν ἀρχίσει καὶ τὸν τρώνε γιὰ τὸ καλὰ τὰ φίδια.

Κι' ἀξαφνὰ δίνει μιὰ φοβερὴ στράκα μὲ τὴν ἡράκλεια παλάμη του στὸ κούτελό του. Μιὰ στράκα ποῦ ἂν τὴν εἶχε φάει ἄλλος, σίγουρα θὰ χέ πῆσε ἀναίσθητος.

— Πὼς τὸ ξέχασα ὁ ἡλίθιος; μουγκρίζει. Ἀφοῦ εἶπε

τὸ πρῶτ' ὅτι ὁ σενὸρ Ζορρό θὰ πάη... θὰ πάη, λέει, στὸ Πέρασμα τῶν Ληστῶν... ὀλομόναχος! Μάλιστα! Τὸ θυμᾶμα: πολὺ καλὰ τώρα! Ὅπως, πολὺ καλὰ ἐπίσης, τὸ εἶχα ξεχάσει! Ἀλλά...

Σταματᾷ πάλι: σαστισμένος.

— Ναι, μουρμουρίζει. Ἐτοῦ εἶπε: «Ὀλομόναχος»! Τί θέλει νὰ πῇ ὅμως μὲ... Δηλαδή, γὰ νὰ λέῃ «ὀλομόναχος», αὐτὸ πηγαίνει νὰ πῇ πὼς... πὼς ὁ σενὸρ Σάντρο ποῦ τὰ καταλαβαίνει ὅλα... χμ!... Αὐτὸ θέλει νὰ πῇ ἢ τὸ ἄλλο;

Ξαναξύνει τὸ κεφάλι του καὶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν.

— Αὐτό 'ναι!, λέει μὲ ὕφος ἐφευρέτου ποῦ ἔκαμε σπουδαία ἀνακάλυψη. Ὁ σενὸρ Σάντρο κατάλαβε πὼς... ὅτι ἐγώ, νὰ ποῦμε, θὰ ξεχνούσα αὐτὰ ποῦ μοῦ εἶπε... Ἀραγες, ἀφοῦ θὰ ξεχνούσα πὼς θὰ πάη στὸ Πέρασμα τῶν Ληστῶν, δὲν θὰ πήγαίνα κι' ἐγὼ μαζί του! Κ' ἀραγες, ἀφοῦ δὲν θὰ πήγαίνα, θὰ πήγαίνε ἐκεῖνος... ὀλομόναχος! Νά, κούφιο κεφάλι! — καὶ δίνει δυὸ φοβερὰ χτυπήματα στὴν κεφαλα του μὲ τὴ γροθιά του. Ὑστερα ὅμως τρέχει στὸν σταῦλο μ' ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν του. Καβαλλάει στὸ ἄλογό του καὶ ξεκιμάει ὀλοταχῶς μὲς στὴ νύχτα.

«Μπορεῖ καὶ νὰ προλάβω...», συλλογίζεται.

Καὶ πραγματικά, μόλις φτάνει στὸ Πέρασμα τῶν Λη

στῶν καὶ πηδάει ἀπὸ τὸ ἄλογό του, ἀκούει ἀπὸ κάπου ἐκεῖ κοντὰ τὸν θόρυβο τῆς θανάσιμης μονομαχίας τῶν... δυὸ Ζορρό.

Τραβᾷ τὴν πιστόλα του καὶ τρέχει πρὸς τὰ ἐκεῖ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν του, μουρμουρίζοντας:

— Τὰ βάζω μὲ τὸν ἑαυτό μου, πού δὲν τὸ θυμήθηκα πρὸ νωρίς! Ἄν ὁ σενὸρ Ζορρό ἔχει πάθει τίποτα...

Δὲν προλαβαίνει νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του. Μένει ἀπολιθωμένος ἄξαιφια, βλέποντας τοὺς δυὸ ὀλοῖδιους... Μα σικιφόρους ἱεκιδικητὲς πού ξιφομαχοῦν. Φέρνει τὸ δάχτυλο στὸ στόμα μὲ τελείως ἡλίθια ἔκφρασι.

— Βλέπω πὼς κι' ὁ σενὸρ Ζορρό... τάχει βάλει μὲ τὸν ἑαυτό του πού... πού δὲν μὲ πῆρε μαζί του!, μουρμουρίζει.

Καὶ γὰρ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ πὼς ἔφτασε φωνάζει:

— Σενὸρ Ζορρό! Σενὸρ Ζορρό!...

Τὸ τέχνασμα τοῦ Γερακιῦ

Ο ΕἶΝΑΣ ἀπὸ τοὺς δύο μονομάχους, μόλις βλέπει τὸν Γαλέρα γίνεται πραγματικὸ θηρίο. Ρίχνεται μανιασμένα ἐπάνω στὸν ἀντίπαλό του, μὲ μιὰ πρωτοφανῆ λύσσα. Τὸν ἀναγκάζει σὲ συνεχῆ ἄμυνα. Ὁ δεῦτερος Ζορρό ὑποχωρεῖ παραγινόμενος μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ θύελλα τῶν

χτυπημάτων.

Ὁ Γαλέρας σαστίζει ἀκόμα περισσότερο.

— Πρώτη φορὰ βλέπω ἄνθρωπο νὰ εἶναι τόσο πολὺ θυμωμένος μὲ τὸν ἑαυτό του!, κάνει ἀπολιθωμένος. Ἔτσι πού πάει, θὰ σικιτωθῆ μονάχος του στὸ τέλος! Πρέπει νὰ τὸν παρακαλέσω νά... Δηλαδὴ νὰ τοῦ πῶ πὼς... Μπορεῖ νὰ μὴ μ' ἀκούσε καὶ νὰ μὴ μὲ εἶδε καὶ γι' αὐτό...

Κι' ὁ γίγαντας, προσπαθώντας νὰ ὀλοκληρώσῃ τὴ σικέψι του, βαδίζει κιόλας πρὸς τὸ μέρος τῶν μονομάχων.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τελευταίους γίνεται ἀκόμα περισσότερο ἐπιθετικὸς, καθὼς τὸν βλέπει νὰ πλησιάζῃ. Φαίνεται ἀποφασισμένος νὰ δώσῃ ἕνα γοργὸ τέλος στὴ μονομαχία.

Ἡ ταχύτης, ἡ εὐελιξία καὶ ἡ δύναμις τῶν χτυπημάτων του, εἶναι προμακτικές. Ἡ ἀνταχὴ του ἀπίστευτη. Ἡ ἀγρότης του θυμίζει λέαινα πού ὑπερασπίζεται τὰ μικρά της.

Ὁ δεῦτερος... Ζορρό ἀρχίζει φανερὰ νὰ καταρρέῃ. Ἔχει πιστέψῃ πὼς δὲν μπορεῖ ν' ἀποφύγῃ τὸ μοιραῖο. Στὰ μάτια του — τὸ μόνο φανερὸ σημεῖο τοῦ προσώπου του — γυαλίζει ὁ τράμος τοῦ θανάτου. Πηδάει ὀλοένα πρὸς τὰ πίσω, ἀπὸ πέτρα σὲ πέτρα καὶ ἀπὸ βράχο σὲ βράχο. Ἔχει ἀρχίσει νὰ μὴ μπορῇ νὰ καλύπτῃ ἄλλες τὶς φορὲς τὸ στήθος του, ὅπως στὴν ἀρ-

χή. Ἡ κούραις τὸν ἀναγκάζει νὰ κάνει πολλὰ λάθη.

Τὰ μάτια του ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγωνία, γεμίζουν καὶ μὲ ἀπορία τώρα.

«Γιατί δὲν δίνει τὸ τελειωτικὸ χτύπημα;» σκέπτεται. «Θὰ μπορούσε νὰ μὲ εἶχε σκοτώσει πολλές φορές ὡς τώρα! Μήπως μὲ βασανίζει; Μήπως χαίρεται, σὰν θηριόμειον τὴν ἀγωνία μου;»

Δὲν προλαβαίνει νὰ συλλογιστῆ περισσότερο. Ἕνας, τελευταῖος τρομερὸς ξιφισμὸς τοῦ... ἄλλου Ζορρό, τοῦ ποίρνει τὸ σπαθὶ ἀπ' τὰ χέρια καὶ τὸ τινάζει ψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα.

Ὁ ἐπιτιθέμενος ρίχνεται σὰν ἀητὸς ἐπάνω στὸ ἀνυπεράσπιστο θύμα τοῦ.

Ἐκεῖνος κλείνει τὰ μάτια περιμένοντας τὸν θάνατο.

Τὸ χέρι τοῦ πρώτου ὅμως κάνει μὲ ἀπρόοπτη κίνησι. Ἀντὶ νὰ τιναιχτή ἐμπρὸς γὰρ νὰ διαπεράσῃ μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ τὸ κορμὶ τοῦ ἀντιπάλου του, ὑψώνεται ἀστραπιαία. Πέφτε βαρὺ ἐπάνω στὸ κεφάλι τοῦ ἄλλου. Τὸν χτυπάει μὲ τὴ λαβὴ τοῦ ξίφους καὶ τὸν ρίχνει ἀναίσθητο στὴ γῆ.

Στρέφει μετὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ σαστισμένου γίγαντα, ποὺ ἔχει φτάσει πλάϊ του.

—Γαλέρα!, μουρμουρίζει αὐσιτηρά. Πῶς βρέθηκες ἐδῶ πέρα; Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι θὰ ἔρθω μόνος;

— Μά... σενόρ!, κάνει ἐκεῖνος μὲ γουρλωμένα μάτια.

Τρέχει ἀναμαλλιασμένη πρὸς τὸ μέρος τους.

‘Ο ύπολοχαγός Ντιάζ μονομαχεί, όταν μπαίνει μέσα ό Σάντρο Βέγκα

Μόνος σας ήρθατε! Δέν ήρθατε μόνος; Έγώ ήρθα μετά. Δηλαδή... Θέλω νά πώ...

—Νά μην πής τίποτα άμáγο! Και άς ελπίσουμε πώς ό άνθρωπος αυτός, δέν πρόλαβε νά σε γνωρίση...

—Ποός άνθρωπος σενόρ; ρωτάει ήλίθια ό Γαλέρας. Δέν είναι... δέν είστε... Δέν είναι, δηλαδή ό έαυτός σας;

‘Ο Ζορρό κυττάζει άπορημένος τόν πεισμένο σωσία

του. Μόλις τώρα καταλαβαίνει τήν παρεξήγησι πού έχει κάνει: ό Γαλέρας. Χαμογελάει κάτω από τή μαύρη προσωπίδα του.

— Πραγματικά ό έαυτός μου είναι!, μουρμουρίζει.

— Συγχαρητήρια σενόρ, Ζορρό!, λέει έπίσημα ό γίγαντας. ‘Ο παπούς μου έλεγε πώς... Δηλαδή δέν θυμάμαι άκριβώς τά λόγια μά... “Ηθελε νά πη πώς δέν ύπάρ

χει σπουδαιότερο πράγμα για έναν άντρα σενόρ... από το να... νικήση τον εαυτό του! Κι' εσείς τον νικήσατε!... Νά τονε! Τέζα έμεινε! Κεϊ πέρα!

Ο Ζορρό χαιμόγελάει πάλι και κάτι πάει να πη αλλά την ίδια στιγμή ακούει ένα βουγγητό. Στρέφει ανήσυχος. Βλέπει το πασιμένο κορμί του σωσία του, που αρχίζει να σαλεύη.

— Έλα γρήγορα!, μουρμουρίζει στον γιγαντώσωμο σύντροφό του. Πρέπει να κρυφτούμε!...

Τρέχουν μαζεύουν τ' αλογά τους και πάνε και κρύβονται πίσω από κάτι μεγάλης βράχους και μιιά πέννηνταριά, μέτρα πιο πέρα.

Η πανσέληνος τους βοηθάει να βλέπουν καθαρά και μακριά, σχεδόν σαν να είναι μέρα.

Λίγα λεπτά αργότερα ο... δεύτερος Ζορρό σηκώνεται, και κάνει μερικά βήματα τρε κλίζαντάς. Ύστερα το βήμα του γίνεται πιο σταθερό. Γυρίζει πέρα δώθε. Μαζεύει από κάτω το σπαθί του. Του κάκου προσπαθεί να διακρίνη κάτι να κινήται. Όμως δε φεύγει. Έξαικιλουθεί πάντα, τις βόλτες του.

Ο Γαλέρας μουρμουρίζει, με θαυμασμό:

— Μωρέ, μπράβο! Συνήλθε κιόλας!... Περδίκι έγινε ο έαυτός σας, σενόρ Ζορρό!

— Σσστ!, κάνει ο Μασκοφόρος Έκδιικητής και συγχρόμως του κλείνει το στόμα με

την παλάμη του. Μή βγάξης τσιμούθ:ά, άμίγο!... "Άς περμένουμε... Βλέπω πώς... ο «έαυτός μου» είναι πολύ γενναίος!... Ναμίζοντας πώς έφυγα έγω, περιμένει μόνος του το Κόκκινο Γεράκι με, τους φονιάδες τους! Είναι πρόθυμος να θυσιάση τη ζωή του για εκείνη!... Αυτό σημαίνει πώς την αγαπάει το ίδ ο μ' έμένα...

Περνάει μιιά ώρα κι' ύστερα δεύτερη. Κανείς δεν φαίνεται να έρχεται προς τους λόφους, από τη μεριά της κοιλάδας. Ούτε κανεις ήχος ακούγεται απ' το βουνό.

«Περίεργο!», συλλογίζεται ο Μασκοφόρος Τιμωρός, μ' ένα κακό προαίσθημα. «Αν ήταν νάρθη, έπρεπε να έχη έρθη ως τώρα. Κάτι συμβαίνει. Κάτι άσχημο σαν την κόλαση έχει σκαιρώσει αυτός ο Πέντρο Καραχάν!...»

Δεί προφταίνει ν' αποσώση τη φράση του. Κι' από τη μεριά της κοιλάδας ξεχωρίζει μιιά μικρή σκιά που ανεβαίνει ταχύτατα τους πρόποδες του λόφου. Έρχεται ως τ' αυτιά τους καιλπασιμός άλόγου.

Ο Γαλέρας ανησυχεί και κάτι πάει να πη, αλλά ο κύριός του τον αναγκάζει πάλι μ' ένα νόημα να σωπάση.

Ο καθαλλάρης πλησάζει. Πηγαίνει όλοταχώς προς το μέρος που περιμένει ο... δεύτερος Μασκοφόρος Τιμωρός. Έκείνος δεν σαλεύει από τη θέση του. Είναι σίγουρος ότι κάποιος άνθρωπος του Καρα

χάν έρχεται να του πη τι να κάνει. Και είναι αποφασισμένος να υπακούσής, όποια κι αν είναι ή διαταγή.

Ο άνθρωπος όμως που έρχεται, μόλις τον βλέπει, πηδάει απ' τή σέλλα του αλόγου του και τρέχει με τα πόδα κοντά του.

— Σενόρ Ζορρό! Σενόρ Ζορρό!, φωνάζει με τα μάτια γουρλωμένα από τήν τρομάρα. Μεγάλη συμφορά!... Τό Κόκκινο Γεράκι λήστεψε τή χρημαिताποστολή που έρχόταν στο πουέμπλο! Σκότωσε όλους τους χωριφύλακες που τή συνώδευσαν και πήρε τους σιάκιους με τα χρήματα.

Ο άληθινός Ζορρό αναπηδάει σαν να τον χτύπησε καιμτσικιά στο πρόσωπο. Τα μάτια του πετούν άστραπές.

Άλλά και του ψεύτικου Ζορρό ή έκπληξις δέν είναι μικρότερη. Μα άθελη κραυγή ξεφεύγει απ' τή λαρύγγι του. "Υστερα, παρατηρώντας τόν άγγελιαφόρο με κάποια ύπισία, ρωτάει:

—Κι' έσύ που βρέθηκες εδώ πέρα;

—Ευχαίμουν να σας είδοποιήσω, σενόρ!

—Και πώς ήξερες ότι θα βρίσκωμαι εδώ;

—"Ηξερα πως τό Κόκκινο Γεράκι σας είχε όρίσει ένα ραντεβού στο Πέρασμα τών Ληστών... Ένα ραντεβού απ' τό όποίο δέν θάλειπε ποτέ ένας ίππότης!

—Ευχαριστώ άμίγο!, λέει ό ψεύτικος Ζορρό. Σε ποιο μέ-

ρος έγινε ή επίθεσις; Μήπως ξέρεις;

— Στόν δρόμο τής Σάντα Σαίλια, σενόρ.

Ο ψευτο - Ζορρό φωνάζει ένα ακόιμα εύχαριστώ. "Υστερα πηδάει στή ράχι του αλόγου του και ξεκινάει με γοργό κάλπαισιμό. Ο άγγελιαφόρος τόν άκολουθεί:

Ο άληθινός Ζορρό χτυπάει με λύσισα τή γροθιά του στο γόνατο, που άκουμπάει επάνω σε μιá μεγάλη πέτρα.

— Τό τέρας!, μουγκρίζει μέσ' απ' τα δόντια του. Τό τέγναισιμά του ήταν πραγματικά σατανικό!... Μ' ανάγκασε να περιμένω εδώ, στο Πέρασμα τών Ληστών, όλη τή νύχτα, για να νάναι βέβαιος ότι δέν θα επέμβω να ματαιώσω τή ληστεία και να τόν τιμωρήσω!... Χρησιμοποίησε τήν άμοιρη Κάριμεν όχι για τήν εκδίκησί του, αλλά για να πλουτίσει βουτώντας τα χέρια του στο αίμα...

—Ο... έαυτός σας τήν κοπάνισε σενόρ!, φωνάζει τήν ίδια στιγμή ό Γαλέρας τρομαγμένος. "Ανέβηκε στ' άλλο γο κι' έφυγε! "Αν δέν τρέξουμε να τόν πιάσουμε, θα τόν χάσετε! Θέλω να πώ σενόρ... θα μείνετε χωρίς... Δηλαδή...

**Ο Σατανάς
Καραχάν**

ΜΑ ΕΝΩ ό Γαλέρας φλυαρεί έτσι, ό ψεύτικος Ζορ

ρὸ καιλπάζει μὲς στὴ νύχτα πρὸς τὴ Ρεΐνα ντὲ Λὸς "Αντζελες.

Τώρα τὸ φεγγάρι ἔχει δύσει πίσω ἀπὸ τοὺς βραχώδεις λόφους καὶ ὅλα ἔχουν σκοτεινιάσει. Πάντως εἶναι φανερὸ πὼς κι' ὁ πλαστός Ζορρὸ γνωρίζει τὸν δρόμο τὸ ἴδιο καλὰ ὅπως κι' ὁ ἀληθινός. Συμμεχίζει χωρὶς δισταγμὸ τὸν τρελλὸ καιλπισμὸ του πρὸς τὸ πουέμπλο. Εἶναι τάση ἢ βιασύνη του ποὺ δὲν συλλογίζεται πὼς εἶναι λίγο περίεργη ἢ ἐπιμονή τοῦ ἀγγελιαφόρου νὰ τὸν ἀκολουθῆ σ' ἐκεῖνο τὸ τρελλὸ τρέξιμο.

Περνάει σχεδὸν μιστὴ ὥρα.

Ὁ μαυροντυμένος καιβαλλάρης βρίσκειτα σπὰ μισὰ τοῦ δρόμου γιὰ τὴ Ρεΐνα ντὲ Λὸς "Αντζελες. Φθάνει αὐτὴ τὴ στιγμή στὴν ἀρχὴ ἑνὸς δάσους, ποὺ πρέπει νὰ τὸ περάσῃ γιὰ νὰ βρῆ στὸ πουέμπλο.

Ξαφνικὰ πίσω του ἀκούγεται ὁ κρότος ἑνὸς πυροβολισμοῦ.

Εἶναι ἀρκετὰ ἀπόμακρος καὶ κανένα σφύριγμα κοντὰ του δὲν δείχνει πὼς ἡ σφαίρα ἔχει ριχτῆ γι' αὐτόν. Ὡστόσο ὁ ντυμένος μὲ τὰ ρούχα τοῦ Ζορρὸ ἄνθρωπος τραβάει τὰ χαλιμάρια τοῦ ἀλόγιου του καὶ τὸ σπαιματάει. Κυττάζει ἀνήσυχος πίσω του. Τὸ σκοτάδι ὅμως εἶναι πυκνὸ. Δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνῃ τίποτα, πιο πέρα ἀπὸ δέκα μέτρα.

Κι' ἀξάφνα δυνατὰ οὐρλια

χτὰ ξεσποῦν ὀλόγυρά του.

Σὰν πραγματικοὶ δαίμονες, τέσσερις καιβαλλάρηδες, ξεπηδοῦν μὲς' ἀπὸ τὰ πυκνὰ δέντρα τοῦ δάσους καὶ ριχνονται ἐναντίον του. Κάνει νὰ τραβήξῃ τὰ πιστόλια του ἀλλὰ δὲν προλαβαίνει. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἐπιδρομεῖς κάνει βουτιά ἐπάνω ἀπὸ τ' ἀλόγο του καὶ πέφτει ἐπάνω του. Τὸν τραβάει καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ κατρακυλήσῃ μαζί του στὴ γῆ.

Ὁ ψευτο - Ζορρὸ τοῦ δίνει μιὰ φοβερὴ γραθιά, ἀφήνοντάς τον ἀκίνητο σπὸ χῶμα. Καθὼς ἄμως πάει νὰ πεταχτῆ ὀρθίος, φέρνοντας πάλι τὰ χέρια στὶς λαϊδὲς τῶν πιστολιῶν του, οἱ ἄλλοι τρεῖς καιβαλλάρηδες πηδοῦν ἐπάνω του.

Ἀτσαλένια χέρια τὸν ἀρπάζουν κι' ἡ σικιστεϊνὴ κάννη ἑνὸς πιστολιοῦ ἔρχεται κι' ἀκουμπάει μὲς στὰ μούτρα του.

— Ἡσυχος σενορ Ζορρό! μουγκρίζει ὁ Πέντρο Καραχάν μὲ παγωμένη φωνή. Ὁρκίστηκε πὼς θὰ πεθάνῃς ἀπὸ τὸ χέρι μου καὶ δὲν ἀκούστηκε ποτὲ νὰ πατήσῃ τὸν λόγιο του τὸ Κόκκινο Γεράκι.

Ὁ μαυροφορεμένος ἄνθρωπος δὲν λέει λέξι. Δὲν κάνει καὶ καμμιά προσπάθεια νὰ ξεφύγῃ. Καταλαβαίνει πὼς κάτι τέτοιο θὰ ἐπισπεύσῃ μὸ νάχα τὸ τέλος του. Ἐξ ἄλλου τὴν ἴδια στιγμή φθάνει κοντὰ καὶ ἓνας πέμπτος καιβαλλάρης.

Εἶναι ἐκεῖνος ποὺ τοῦ ἔ-

χει φέρει τὸ νέο γιὰ τὴ ληστεία τῆς χρηματοπιστολῆς Ὁ ἴδιος ποὺ ἔρριξε τὸν πυροβολισμό γιὰ σύνθημα, νὰ καταλάβῃ τὸ Κόκκινο Γεράκι ὅτι ὁ Μαισκοφόρος Ἐκδικητὴς ἔρχεται μόνος του.

Ὁ Καραϊχάν γελάει σαρκαστικά, τὴν ὥρα ποὺ οἱ ἄνθρωποι του δένουν τὸν «Μαισκοφόρο Ἐκδικητὴ».

— Νόμιζες πὼς ἦσουν ἔξυπνος, σενὸρ Ζορρό!, μουγκρίζει. Βλέπεις ὅμως, τώρα πὼς εἶσαι ἡλίθιος! Σ' ἔπαιξα στὰ δάχτυλά μου ὅπως ἠθελα ἀπόψε!... Σ' ἔστησα στὸ Πέρασιμα τῶν Ληστῶν νὰ περιμένῃς, τὴν ὥρα ποὺ ἐγὼ ἔπαιρνα τὰ λεφτὰ τοῦ Δημοσίου! Βέβαια μ' αὐτὸν τὸν τράπο χάνω τὴν ἀμοιβή γιὰ τὴ σύλληψί σου, ἀλλὰ αὐτὰ εἶναι πολὺ περισσότερα κι' ἔτσι δὲν πειράζει!

Τὰ γέλια τῶν συμμοριτῶν τὸν διακόπτουν μιὰ στιγμὴ. Ὑστερα συνεχίζει:

— Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἤμουν στὸ μέρος τοῦ ραντεβού μας γιὰ νὰ βεβαιωθῶ ἂν τήρησες τὴ συμφωνία μας καὶ πῆγες μόνος σου, γι' αὐτὸ ἔστειλα αὐτὸ τὸ παλληκάρι νὰ σὲ φέρῃ ἐδῶ. Θὰ σ' ἀκολουθοῦσε κι' ἂν ἦσουν μὲ παρέα, δὲν θάκανε τίποτα. Ἄν ἦσουν μόνος, τότε θὰ πυροβολῶσε γιὰ νὰ τὸ καταλάβουμε καὶ νὰ σὲ πιάσουμε. Κι' ἔτσι τέλεωσαν ὅλα ὠραία καὶ καλά, μέσα σὲ μιὰ νύχτα μὴ νάχα!

Τὰ μάτια τοῦ Καραϊχάν ἀγριεύουν. Μιὰ ἀπαίσια λάμ-

ψη τρεμοπαίζει στὶς κόρες τους. Τὸ χαμόγελο φεύγει ἀπὸ τὴ σκληρὴ ὄψι του.

— Ἄ! Πόσες νύχτες μαρτυρικές πέρασα ἐξ αἰτίας σου σενὸρ Ζορρό!, μουγκρίζει λυσσασιμένα, τρίζοντας τὰ δόντια. Θὰ μαρτυρήσῃς κι' ἐσὺ πολὺ, πρὶν πεθάνῃς ἀπὸ τὸ χέρι μου!

— Εἶσαι ἓνα τέρας κι' ἔπραπε νὰ σ' ἔχουν κρεμάσει. Λέει μὲ παγερὴ φωνὴ ὁ μαισκοφόρος. Ἀλλὰ πολλές φορές ἢ ἐπιείκεια τῶν δικαστῶν στοὺς κακούργους χαρίζει τὸ θάνατο στοὺς ἐντιμους ἀνθρώπους!

Τὸ Κόκκινο Γεράκι ξεσπάει σ' ἓνα ἀνατριχιαστικὸ γέλιο.

— Βάζεις καὶ τὸν ἑαυτὸ σου ἀνάμεσα στοὺς ἐντιμους ἀνθρώπους, σενὸρ Ζορρό; Ἐχάσες πὼς τὸ κράτος σ' ἔχει ἐπικηρύξει, ἐνῶ ἐμένα ὄχι; Αὐτὸ θὰ πῆ ὅτι εἶμαι ἐντιμώτερος ἀπὸ τὴν ἀφεντιά σου! Καὶ τώρα ἔχω μιὰ πολὺ - πολὺ μεγάλη περιέργεια! Μιὰ θανάσιμη περιέργεια, ποὺ τὴν εἶχα ὅλ' αὐτὰ τὰ χρόνια ποὺ πέρασα στὸ κάτεργο. Νὰ δῶ τὸ πρόσωπό σου!

Σηκώνει ἀργὰ — ἀργὰ τὸ χέρι του καὶ πιάνει τὸ μαῦρο πανὶ ποὺ σκεπάζει τὸ πρόσωπο τοῦ Μαισκοφόρου Τιμωροῦ — ὅπως τουλάχιστον πιστεύουν ἐκεῖνοι οἱ κακούργοι.

Οἱ σύντροφοί του ἔρχονται πολὺ κοντὰ γιὰ νὰ δοῦν κι' αὐτοὶ Τὰ μάτια τους γυαλί-

ξουν από ανυπερομησία και περιέργεια.

Κι' ο Πέντρο Καραχάν, άφήνει ένα τελευταίο, διαβολικό γέλιο. "Υστερά, με μι' άπόταμη κίνησι, τραβάει τή μαύρη προσωπίδα.

Μι' ά κραυγή έκπλήξεως φεύγει άπ' τή λαρύγγι του και κάμει ένα βήμα πίσω.

Μι' ά ομαδική κραυγή έκπλήξεως θγαίνει: κι' άπό τή λαρύγγια τών τεσσάρων ανθρώπων που στέκουν κοντά — γιατί έχει συνέλθει πιά κι' εκείνος που δέχτηκε τή γραθιά του.

— Θα τρελλάθηκα!, τραυλίζει: ο άρχιληστής, που έχει άπειμείνει: άκίνητος σαν μαρμαρωμένος, κυττάζοντας τή άκάλυπτο πρόσωπο του άιχμαλώτου του.

— Άνήκουστο σαν τήν κόλαισι!, λέει με ύπόκωφη φωνή ένας άλλος. "Αν μου έλεγαν πως ο Ζορρό είμαι... εγώ ο ίδιος, θα τή πιστευαι περισσότερο.

Και ξαφνικά τή κίκκινο Γεράκι ξεσπάει σ' ένα διαβολικό γέλιο.

Ο Ζορρό κυνηγάει τόν... έαυτό του

ΕΧΑΣΑΜΕ όμως τόν άληθινό Μασκοφόρο Έκιδίκτη, τήν ώρα που ο άνεκιδίκτης Γαλέρας τού αναφέρει ότι... ο έαυτός του έφυγε τρέχοντας και πρέπει νά τόν πιάσουν.

— Έχεις δίκιο, άμίγο!, ά-

ποκρίνεται. Δέν πρέπει νά τόν άφήσουμε νά μάς ξεφύγη! "Ελα!...

Πηδάει στή ύπέροχο, μαύρο άλόγο του κι' ο γίγαντας τόν μμείται, πηδώντας κι' εκείνος στή πελώριο άτι του. Χύνονται στήν κατηφόρα, πίσω άπό τόν ψευτο-Ζορρό και πίσω άπό τόν άγγελιαφόρο που τού έφερε τήν τρομερή είδησι.

Ο Γαλέρας δείχνει διαθέσεις νά φτάση τόν μαυροφόρο που πηγαίνει εμπρός. Σίγουρα θέλει νά τόν άρπάξει για νά... τόν έπιστρέψη στήν άγαπημένο του κύριο! Ο Ζορρό όμως τή καταλαβαίνει και καθώς πηγαίνει πλάι του, τού άρπάζει τή χαλινάρια τού άλόγου του και τόν σπαματάει.

— Ησυχα, άμίγο!, τού λέει. Πιο σιγά. Δέν πρέπει νά μάς δούν. Κατάλαβες;

— Όχι, σενόρ, αλλά δέν με περάζει! Έχω συνηθίσει νά μην καταλαβαίνω και τώρα πιά... θέλω νά πώ... Δηλαδή, σενόρ, άφού δέν θέλετε νά μάς δούν... Δέν έχουμε παρ'ά νά... Έσείς ξέρετε τή θέλω νά πώ, δέν είναι έτσι, σενόρ;

— Καί βέβαια, Γαλέρα! Νάρχεσι. Πίσω μου λοιπόν κι' αν υιέ δής νά στέκωμαι, θα σταθής κι' έσύ, σύμφωνοι;

— Κόντρα σύμφωνο, σενόρ! "Ο,τι πήτε έσείς, εγώ 'μαι πρώτος! Βάμος! Πάμε! Και κεντρίζου πάλι τ' άλόγά τους.

"Όπως ξέραμε ήδη, ο ψευ-

το - Ζορρό πρέχει με τρομερή ταχύτητα και με την ίδια ταχύτητα τὸν ἀκολουθεῖ κι' ὁ συμμορίτης, πού παρουσιάστηκε ὡς ἀγγελιοφόρος. Αὐτὸ βάζει τοὺς «ψύλλους στ' αὐτιά» τοῦ ἀληθινοῦ Ζορρό. Μόλις λοιπὸν ἀκούει τὸν πυροβολισμό — σύνθημα καταλαβαίνει τί τρέχει· και κρατάει τὰ χαλινάρια.

Ὁ Γαλέρας κάνει κι' ἐκεῖνος τὸ ἴδιο. Ἔτσι παρακαλοῦ θοῦν ἀπὸ μακριὰ τὴν πάλη και τὴν αἰχμαλωσία τοῦ ψευτο - Ζορρό.

Ὁ γυγαντόσιμος ὑπηρέτης τοῦ Μαισκιόφου Ἐκιδι- κητοῦ χάσκει.

— Ἐπιασαν τὸν ἑαυτὸ σας, σενόρ!, μουρμουρίζει σισιστισμένος. Τί θὰ κάνουμε τώρα;

— Θὰ τοὺς παρακολουθήσωμε νὰ δοῦμε πού τὸν πηγαίνουν, ἀμίγο!, τοῦ ἐξηγεῖ ἐκεῖνος ἤρεμα. Θὰ προσπαθήσουμε νὰ τὸν κλέψουμε. Κατάλαβες;

Πραγματικὰ δέ, μετὰ ἀπὸ τὴν ἀπόκάλυψη τοῦ προσώπου τοῦ ψευτο - Ζορρό, οἱ ληστές τὸν παίρνουν μαζί τους, σέρνοντάς τον δεμένον πίσω ἀπὸ ἓνα ἄλογο. Παίρνουν ἓνα ἀνηφορικὸ μονοπάτι, πού βγαίνει σιτὰ Ρόκυ Μόουνταινς, τὰ βραχώδη Βουνά. Τούτῃ τὴ φορά ἡ πορεία κρατᾶει πολὺ περισσότερὴ ὥρα. Ἡ νύχτα τελειώνει κι' ὁ οὐρανὸς φωτίζεται μετὰ τὸ φῶς τῆς

αὐγῆς. Ὁ Ζορρό ἀφήνει, ἀναγκαστικά, νὰ μεγαλώσῃ ἡ ἀπίαστασι πού τοὺς χωρίζει ἀπὸ τοὺς ληστές, γιὰ νὰ μὴν τοὺς δοῦν. Μὰ κάποια στιγμή τοὺς βλέπει ἀπὸ μακριὰ, σταματημένους στὴ βάσι κάτι πελώριων βράχων. Κάνει νόημα στὸν Γαλέρα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ και στρίβοντας γύρωτὰ ἀνάμμεσα σιτὰ βράχια, ἀφήνοντας τὸ μονοπάτι. Πιὸ πέρα ξεπεζεύουν και συνεχίζουν μετὰ τὰ πόδια. Οἱ φωνῆς τῶν ληστών ἀκούγονται ἀπὸ μακριὰ και τὸν ὁδηγοῦν νὰ προχωρή σωστά.

Φθάνουν στὴν ἄκρη τῶν βράχων και κρυφτοκυττάζουν μετὰ προσοχὴ σιτὸ μικρὸ πλάτωμα, πού βρίσκονται οἱ κακούργοι.

Μόλις ἔχουν δέσει τὸν αἰχμαλωτὸ τους σ' ἓναν χοντρό, ξύλινο πάσσαλο.

Ὁ Γαλέρας, καθὼς βλέπει τὸ πρόσωπο αὐτοῦ τοῦ αἰχμαλωτοῦ, γουρλώνει τὰ μάτια του περισσότερο ἀπὸ κάθε προηγούμενη φορά. Τὸ ὕψος του γίνεται σιτὴν ἐντέλεια ἡλίθια.

— Μά... σενόρ!, κάνει ἀπροσβολωμένος. Αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ ἑαυτὸ σας! Θέλω νὰ πῶ δηλαδὴ πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ... δὲν εἶναι ὁ σενόρ, ὁ...

— Σισισιστ! Σῶπα λοιπὸν, ἀμίγο!, τὸν μαλλώνει ὁ κύριός του ψιθυριστὰ. Θές νὰ μᾶς ἀκούσουν και νὰ μᾶς πιάσουν κι' ἐμᾶς;

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἀπόδοσις σιτὰ Ἑλληνικά: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΖΟΡΡΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Έτος 1ον—Τόμος 2ος — Άριθ. τεύχους 11 — Δραχ. 2
Γραφεία : Λέκκα 22, Άθήναι (125). Τηλέφωνον 228-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Σ τρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 19, Ν. Σμύρνη
Έπιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Συνδρομαί έσωτερικού:	Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησία ..... δρχ. 100	Έτησία ..... δολάρια 4
Εξάμηνος ..... » 55	Έξάμηνος ..... » 2

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ:

Ένας κολοσσός δράσεως και περιπετειών:

Η ΛΕΓΕΩΝ ΤΩΝ ΤΙΜΩΡΩΝ!

Άπό τὸ τεύχος αὐτὸ οἱ περιπέτειες τοῦ θρυλικοῦ Ζορρό μπαίνουν σὲ μιὰ καινούργια περίοδο! Σὲ μιὰ περίοδο μεγαλείου και ἡρωισμῶν, ποὺ θὰ συναρπάση και θὰ μαγεύση και τὸν πιὸ ἀπαιτητικὸ ἀναγνώστη!

Η ΛΕΓΕΩΝ ΤΩΝ ΤΙΜΩΡΩΝ!

Τὸν νέο ἥρωα ποὺ θὰ προστεθῆ κοντὰ στὸν ὑπέροχο Μασκοφόρο Έκδικητή, θὰ τὸν ἀγαπήσετε ὅλοι και θὰ σὰς κάνη νὰ νοιώσετε ὑπερήφανοι!

ΛΙΓΗ ΥΠΟΜΟΝΗ ΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΠΕΜΠΤΗ....

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕ ΣΙΩΠΗ ΓΙΑ ΛΙΓΟ. ΚΑΠΟΥ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΒΑΘΥ ΣΚΟΤΑΔΙ, ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΞΣΒΕΠΤΟΝΤΟ... ΚΑΙ ΣΕ ΛΙΓΟ ΗΡΘΕ Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ. ΝΑΙ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΟΠΛΑ ΠΟΛΥ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΑ ΑΠ' ΑΥΤΟ! ΟΜΟΣ ΑΥΤΑ ΓΙ' ΑΡΓΟΤΕΡΑ...

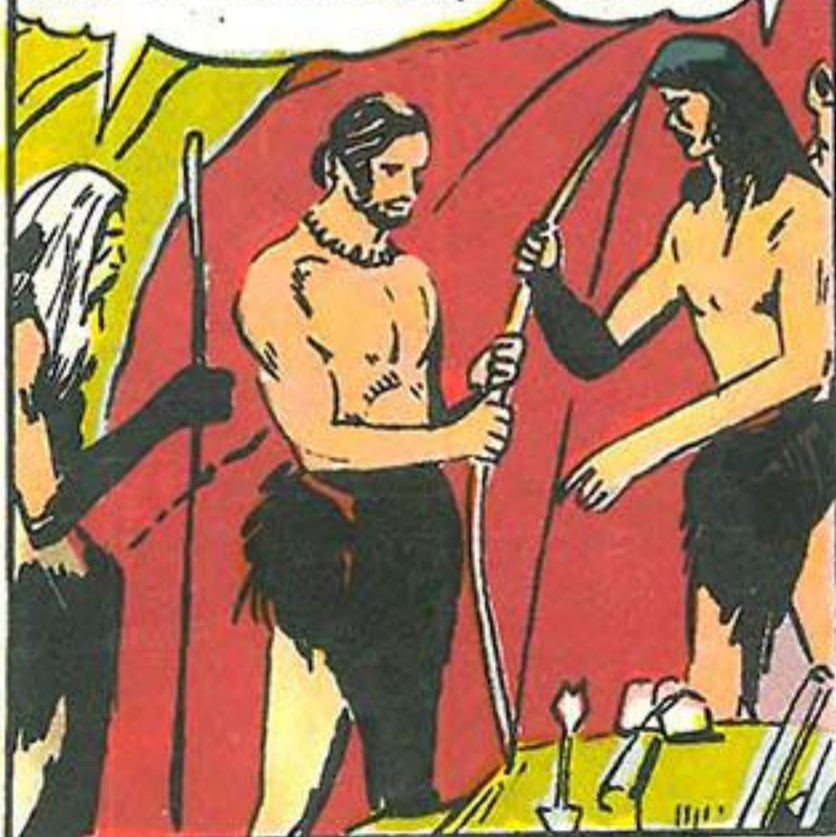
ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΕΜΙΑΝΣΑΝ! ΑΣ ΓΙΝΗ ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΟΥΣ. ΘΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΩ ΣΤΗ ΦΥΛΗ ΜΟΥ, ΤΟΥΣ ΠΡΟ ΤΟ ΝΕΟ ΟΠΛΟ...

ΤΗΝ ΣΠΟΜΕΝΗ ΜΕΡΑ, ΑΡΧΙΣΑΝ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΟΠΛΟΥ! ΚΑΙ...

ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΕΣ! ΕΙΝΑΙ ΑΚΡΙΒΟΣ ΟΠΩΣ ΜΟΥ ΤΟ ΣΕΔΙΞΑΝ ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ!

ΑΦΗΣΕ ΜΕ ΝΑ ΤΟ ΔΟΚΙΜΑΣΩ...

ΑΣΤΕΙΟ ΟΠΛΟ! ΣΙΩΠΗ! ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΜΑΣ, ΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΠΑΝΤΟΜΑΣ ΤΕΛΑΣΑΝ; ΤΕ ΜΑΣ ΟΔΗΓΟΥΣΑΝ ΣΤΟ ΣΟΣΤΟ ΔΡΟΜΟ! ΤΟΡΑ ΑΣ ΔΟΥΜΕ ΤΗ ΔΟΚΙΜΗ ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΝΗ Ο ΟΥΡΙ!

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...